

“Ἔργω εἶμι
ἢ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. ιδ' 6)

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐργῶ λαλῶ ὑμῖν,
σνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. Γ' 63)

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

Ἔτος 110ον | Νοέμβριος 2020 | 4350

ΒΡΗΚΕΣ ΤΗ ΧΑΜΕΝΗ ΔΡΑΧΜΗ

Εἶπαν, πῶς, ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἀξίζει τὴν ἀγάπην μας, ἔχει πιὸ πολὺ ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἀγάπην μας. Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ δὲν μποροῦσα νὰ τὴν καταλάβω, ὡς ὅτου διάβασα τὶς παραβολὰς γιὰ τὸν ἄσωτο υἱὸ καὶ τὴ χαμένη δραχμὴ. Στὴν πρώτη ἔχω σταθεῖ πολλές φορές. Σήμερα θὰ σταθῶ ἰδιαίτερα στὴν δευτέρη. Μέσα ἀπὸ τὴν παραβολὴ αὐτὴ τῆς χαμένης δραχμῆς ἀνατέλλει μιὰ νέα ἐποχὴ. **«Ποιὰ γυναῖκα, μᾶς εἶπες Ἐσὺ Κύριε, ποὺ ἔχει δέκα δραχμῆς, ἂν χάσει τὴ μία δὲν ἀνάβει τὸ λυχνάρι καὶ δὲν σαρώνει τὸ σπίτι καὶ δὲν ψάχνει προσεκτικὰ μὲ τὸ φῶς τοῦ λυχνarioῦ παντοῦ, ὡς ὅτου βρεῖ τὴ δραχμὴ;»** (Λουκ. ιε' 8).

Ἡ παραβολὴ Σου αὐτὴ ἀνατρέπει ὅλες τὶς κοντόθωρες δικές μας θεωρήσεις γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν ἀξία του. Καταργεῖ κάθε ὑποτιμητικὴ διάθεση γιὰ τὴν προσωπικότητα καὶ τοῦ πιὸ περιφρονημένου καὶ ἀμαρτωλοῦ. Αναποδογυρίζει τὰ φτωχὰ ἀξιολογικά μας κριτήρια γιὰ τὴν ταξινόμηση τῶν ἀνθρώπων σὲ κατηγορίες. Καὶ βάζει τὰ θεμέλια ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἰσοτιμία ὄλων, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀνόρθωση τῶν πιὸ ἄσημων καὶ περιθωριακῶν. Ὅταν στὰ θεϊκά Σου μάτια καὶ ὁ πιὸ μικρὸς ἔχει ἀπεριόριστη ἀξία, πῶς ὁ μικρὸς ἄνθρωπος θὰ ὑποτιμήσει τὸν συνάνθρωπό του;

Τί εἶναι, ἀλήθεια, ἡ δραχμὴ; Ἕνα ἀσήμαντο νόμισμα. Καὶ ὅμως κανένας κόπος δὲν εἶναι μεγάλος, καμιὰ φροντίδα δὲν εἶναι περιττὴ, προκειμένου νὰ βρεθῆ ἡ χαμένη δραχμὴ. Ἔστω καὶ ἂν ἔχει ἄλλες ἐννιά ἢ καὶ ἐνενήντα ἐννιά, γι' αὐτὴ τὴ μιὰ δραχμὴ ἀνάβει λυχνάρι καὶ σκουπίζει προσεκτικὰ καὶ γεμίζει ἀπὸ καρὰ μόλις τὴ βρεῖ.

Ἡ χαμένη δραχμὴ τὸ ἀντικείμενο τῆς ἀγάπης Σου, Κύριε. Ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀμαρτωλός, ὁ ἀδύνατος, ὁ περιφρονημένος περιβάλλεται μὲ τὴν ἀπέραντη στοργὴ Σου. Τὸν ἀγκαλιάζεις μὲ τὴν ἰδιαίτερη φροντίδα Σου. Μᾶς ἀγαπᾶς ὄχι γιατί εἴμαστε ἀξιοί τῆς ἀγάπης Σου, ἀλλὰ γιατί εἴμαστε παιδιά Σου, ἔστω ἄτακτα, ἀτίθασα, παραστρατημένα. Καὶ στὴν πώση μας δὲν παύουμε νὰ φέρουμε τὴν εἰκόνα Σου τὴ βασιλική. Καὶ μᾶς ἀγαπᾶς ὄχι μόνο στὴν ἀνόρθωση, ἀλλὰ καὶ στὴν πώση. Καὶ μᾶς φροντίζεις στὴν πώση, γιὰ νὰ ἔλθῃ ἡ ἀνόρθωση.

Ὡς ἀμαρτωλοὶ εἴμαστε ἀξιοί ὄχι τῆς ἀγάπης Σου, ἀλλὰ τῆς ἀποδοκίμασias Σου. Ἐμεῖς φεύγουμε ἀπὸ κοντὰ Σου, χανόμεστε στὰ ἀγκαθερὰ μονοπάτια τῆς ἀποστασίας μας κι Ἐσὺ ψάχνεις ἀδιάκοπα γιὰ μᾶς.

Τότε ποὺ δὲν ἀξίζουμε τὴν ἀγάπην Σου, ἀπολαμβάνουμε πλούσια τὴν ἀπέραντη ἀγάπην Σου. Τὸ ἔλεός Σου μᾶς καταδιώκει **«πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μας»**. Ἔτσι δείχνεις τὸ μέγεθος τῆς μεγαλοσύνης Σου, διότι **«ἀναξίους ὄντας»** μᾶς σώζεις. Μᾶς σώζεις ὄχι γιατί ἐμεῖς ἀξίζουμε, ἀλλὰ γιατί Ἐσὺ ἔχεις ἀπεριόριστη ἀξία. Τὴν σωτηρία μας τὴν προσφέρεις δωρεάν. Εἶναι δῶρο τῆς χάριτός Σου. Πηγάζει ἀπὸ τὴν σταυρικὴ Σου θυσία. Αὐτὸ αἰσθανόταν τόσο ἔντονα ὁ ἄλλοτε **«διώκτης»** καὶ μετὰ **«ἠλεημένος»** Ἀπόστολός Σου. Ὁ ἴδιος μᾶς εἶπε, **«ὅτι ἔτι ἀμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανεν»** (Ρωμ. ε' 8). Θυσιάστηκες γιὰ μᾶς, ἐνῶ ἡμασταν ἀμαρτωλοί. Ἐμεῖς δὲν θυσιαζόμαστε οὔτε γιὰ τὸν δίκαιο. Κι Ἐσὺ πρόσφερες τὴ σταυρικὴ Σου θυσία γιὰ μᾶς τοὺς ἀχάριστους καὶ ἀμαρτωλούς.

Κανένα δὲν ἀποστρέφεται. Ἐσὺ συνέτρωγες μὲ τοὺς ἀμαρτωλούς, δέχθηκες τὴν πρόσκληση τοῦ Ζακχαίου, ἔκανες μαθητὴ Σου τὸν τελῶνη Ματθαῖο, δὲν ἀπέφυγες τὰ δάκρυα τῆς ἀμαρτωλῆς σὸ σπίτι τοῦ Σίμωνα, συγχώρησες τὴν **«ἐπ' αὐτοφώρῳ μοιευομένην»**, ποὺ ὄλοι μὲ ὑψωμένες πέτρες ἦταν ἔτοιμοι νὰ λιθοβολήσουν, ἔκανες ἱεραπόστολο τὴν ἀμαρτωλὴ Σαμαρείτιδα, ἀνέχθηκες μέχρι τέλος τὸν προδότη μαθητὴ, συγχώρησες τοὺς σταυρωτὲς Σου, ἄνοιξες τὶς πύλες τοῦ Παραδείσου σ' ἕνα ληστή.

Τί εἶναι ἡ γῆ, διερωτῶνται πολλοί, μπροστὰ σὸ ἀχανὲς Σύμπαν; Οὔτε μιὰ σχισμὴ. Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος; Ἕνα τίποτα στὴν ὅλη δημιουργία. Ἕνα τίποτα εἶναι, ὅταν ξεχνάει τὴ θεϊκὴ καταγωγὴ του καὶ ὀρθώνεται γιὰ νὰ σβῆσει τὸν ἥλιο. Καὶ ὅμως Ἐσὺ, ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σ' αὐτὴ τὴν ἀσήμαντη σχισμὴ, κατέβηκες καὶ ἀναψες γιὰ λυχνάρι τὴ σάρκα Σου καὶ σάρωσες τὴν οἰκουμένη ἀπὸ τὰ σκουπίδια τῶν εἰδώλων, γιὰ νὰ βρεῖς τὴ χαμένη δραχμὴ. Νὰ βρεῖς τὴν πεσμένη ψυχὴ μας, νὰ τὴ σηκώσεις καὶ νὰ τῆς δώσεις ἀνυπολόγιστη ἀξία. Ἀγάπησες αὐτοὺς ποὺ δὲν ἀξίζαν τὴν ἀγάπην Σου. Τὸ ἴδιο ποὺ ἔκανες καὶ γιὰ μᾶς.

Μᾶς ἀγαπᾶς ὄχι γιατί εἴμαστε ἀξιοί τῆς ἀγάπης Σου, ἀλλὰ γιατί εἴμαστε παιδιά Σου, ἔστω ἄτακτα, ἀτίθασα, παραστρατημένα.

Πάθος τὸ πιὸ διάστροφο Γ΄

Πράγματι ὁ φθόνος εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ διάστροφα πάθη. Δὲν προσφέρει τίποτα καὶ ζητάει τὰ πάντα. Διαβολικὸ καὶ ὄχι ἀνθρώπινο πάθος. Πάσχει καὶ συντριβεται ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τοῦ φίλου. Βασανίζεται καὶ ὀδύρεται ἀπὸ τὴν χαρὰ τοῦ ἀδελφοῦ. Δὲν ὑποφέρει νὰ βλέπει τοὺς ἀνθρώπους νὰ προοδεύουν, νὰ προχωροῦν, νὰ εὐημεροῦν. Ἡ εὐτυχία τοῦ πλησίον, ἡ χαρὰ τοῦ συνανθρώπου, γίνεται ἡ πιὸ μεγάλη συμφορά του. Ἡ ἀνακούφιση καὶ ἡ παρηγοριά του εἶναι μιὰ καὶ μοναδική: Νὰ δεῖ κάποιον ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ φθονεῖ νὰ συντριβεται. «Οὗτος ὄρος τοῦ μίσους, ἄθλιον ἰδεῖν ἐκ μακαρίου τὸν βασκαινόμενον, ἐλεεινὸν γενέσθαι τὸν ζηλωτὸν. Τότε σπένδεται (εἰρηνεύει) καὶ φίλος ἐστίν, ὅταν δακρύνοντα ἴδῃ, ὅταν πενθοῦντα θεάσῃται» (Μ. Βασίλειος). Ἀληθινή, δηλαδὴ ἀντιστροφὴ καὶ διαστροφὴ τῆς φυσικῆς τάξεως. Ὁ κανόνας τοῦ μίσους εἶναι νὰ βλέπει τὸν φθονούμενο νὰ γίνεται δυστυχισμένος ἀπὸ εὐτυχισμένος καὶ ἀξιολύπητος ἀπὸ ἀξιοζήλευτος. Εἰρηνεύει καὶ γίνεται φίλος, ὅταν ἀντικρύσει τὸν ἄλλον ὄχι νὰ χαίρει, ἀλλὰ νὰ κλαίει, ὄχι νὰ εὐφραίνεται, ἀλλὰ νὰ πενθεῖ.

Μὲ μιὰ βαθιὰ ψυχολογημένη περιγραφὴ ὁ Μ. Βασίλειος παρουσιάζει τὶς ἀντιθέσεις καὶ ἀντιφάσεις τοῦ φθονεροῦ: «Γίνεται σπλαχνικὸς μόνον ὅταν ἡ μεταβολὴ τοῦ βίου εἶναι στὸ χειρότερο. Ἐξαίρει μὲ τὰ λόγια τὴν προηγούμενη κατάσταση, ὄχι ἀπὸ συμπάθεια καὶ αἰσθήματα φιλανθρωπίας, ἀλλὰ γιὰ νὰ κάνει ἀκόμα μεγαλύτερη τὴν συμφορά. Ἐπαινεῖ τὸ παιδί μετὰ τὸν θάνατο καὶ τὸ ἐξυμνεῖ μὲ χίλια ἐγκώμια: Πόσο ὁμορφο ἦταν, πόση ἐπιμέλεια εἶχε, πόσο καλόβολο σὲ ὅλα. Ὅταν

**Ὁ φθόνος εἶναι ἀπὸ τὰ
πιὸ διάστροφα πάθη.
Δὲν προσφέρει τίποτα
καὶ ζητάει τὰ πάντα.**

ὄμως ζοῦσε ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε πεῖ ἕνα λόγο ἐπαινετικό. Ἀλλὰ καὶ πάλι ἂν δεῖ ἄλλους νὰ τὸν ἀνταγωνίζονται σὲ ἐπαίνους, ἀλλάζει γνώμη καὶ φθονεῖ

ἀκόμα καὶ τὸν πεθαμένο. Τὸν πλοῦτο καὶ τὸν πλούσιο θαυμάζει μετὰ τὴν πτώχευση. Ἐπαινεῖ καὶ ἐξυμνεῖ τὴν ὁμορφιὰ τοῦ σώματος, τὸ ρωμαλέο καὶ τὴν ὑγεία μετὰ τὴν ἀρρώστια. Καὶ γενικὰ εἶναι ἐχθρὸς τῶν παρόντων καὶ φίλος αὐτῶν ποὺ χάνονται».

Παγερὴ χώρα ὁ φθονερός, ἀπέραντη ἐρημιά, πάνω στὴν ὁποία ποτὲ δὲν βλαστάνουν τὰ εὖοσμα ἄνθη τῆς καλοσύνης, τῆς εὐγνωμοσύνης, τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ ἀξιότερου, τῆς τιμῆς, τοῦ θαυμασμοῦ, τῆς ἀρετῆς. Αὐτὴ ἡ φθορὰ καὶ διαφθορὰ τοῦ φθονεροῦ φαίνεται σὲ πάρα πολλές περιπτώσεις τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Χάνει τὰ ἀξιολογικὰ κριτήρια ὄχι μόνον τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς κοινῆς λογικῆς. Δὲν διαφθείρεται μόνον ἡ ψυχὴ του καὶ πετρώνει ἡ καρδιά του, ἀχρηστεύεται καὶ διαστρέφεται καὶ αὐτὴ ἡ σκέψη του καὶ ἡ πιὸ στοιχειώδης.

Γράφει πάλι ὁ Μ. Βασίλειος: «Ἡ ψυχὴ τῶ πάθει συγκεχυμένη, τὸ τῆς ἀληθείας κριτήριον ἐπὶ τῶν πραγ-

μάτων οὐκ ἔχουσα. Θολωμένη ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸ πάθος χάνει τὸ κριτήριον τῆς ἀλήθειας γιὰ τὰ πράγματα. Γιὰ τοὺς φθονερούς, συνεχίζει, δὲν ὑπάρχει πράξη ἀρετῆς ἄξια νὰ ἐπαινεθεῖ. Δὲν ὑπάρχει ἰκανότητα λόγου στολισμένη μὲ τὴν σεμνότητα καὶ τὴν χάρη οὔτε τίποτα ἄλλο ἀξιοζήλευτο καὶ ἀξιοπρόσεκτο. Καὶ ὅπως τὰ ἀρπακτικὰ ὄρνια ὀρμᾶνε στὰ δύσοσμα, ἐνῶ πετᾶνε πάνω ἀπὸ πολλὰ λιβάδια καὶ ἀπὸ πολλὰ εὐχάριστα καὶ εὐωδιαστὰ τοπία καὶ ὅπως οἱ μῦγες ἀδιαφοροῦν γιὰ τὰ καθαρὰ καὶ σπεύδουν στὶς πληγές, ἔτσι καὶ οἱ φθονεροί, ἐνῶ δὲν προσέχουν καθόλου τὰ λαμπρὰ καὶ μεγάλα κατορθώματα τοῦ βίου, πέφτουν μὲ ὀρμὴ πάνω στὰ ἄσχημα καὶ σαθρά».

Καὶ δὲν ἀρκεῖται ὁ φθονερός μόνον νὰ ἀκολουθεῖ τὴν τακτικὴ τῆς μύγας καὶ ὄχι τῆς μέλισσας, προχωρεῖ, κυριευμένος ἀπὸ τὸ πάθος του, σὲ μιὰ ἀδίστακτὴ διαστροφή: «Εἶναι φοβεροὶ στὴ διαστροφικὴ τοὺς ἰκανότητα οἱ φθονεροί. Διαστρέφουν τὸ ἄξιο ἐπαινον καὶ τὸ παρουσιάζουν σὰν κακό. Συκοφαντοῦν τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν ἀντιστρέφουν μὲ τὴν γειτονικὴ κακία. Ἐτσι ὀνομάζουν τὸν γενναῖο θρασύ, τὸν σῶφρονα ἀναίσθητο, σκληρὸ τὸν δίκαιο καὶ κακοῦργο τὸν φρόνιμο. Καὶ αὐτὸν ποὺ ἔχει λαμπρὸ παρουσιαστικὸ τὸν συκοφαντοῦν ὡς βάνανσο καὶ τὸν ἐλεύθερο ὡς ἄσωτο! Ἀκόμα τὸν οἰκονόμο, τσιγκούνη. Καὶ γενικὰ δὲν ἔχουν καμιὰ δυσκολία νὰ ὀνομάζουν ὅλα τὰ εἶδη τῆς ἀρετῆς μὲ τὴν ἀντίθετή τοὺς κακία» (Μ. Βασίλειος).

Πόσο ἀδίστακτος γίνεται ὁ φθονερός φάνηκε στὸν ὕψιστο βαθμὸ ἀπὸ τὸ ἐγκλημα τῶν ἐγκλημάτων, ποὺ τολμήθηκε ἐναντίον τοῦ Σωτῆρα Χριστοῦ. **«Διὰ φθόνον παρέδωκαν αὐτόν»** (Ματθ. κζ΄ 18).

«Διατί ἐφθονεῖτο; ρωτᾶει ὁ Μ. Βασίλειος. Διὰ τὰ θαύματα. Τίνες δὲ ἦσαν αἱ θαυματοποιῖαι; Σωτηρία τῶν δεομένων· ἐτρέφοντο οἱ πεινῶντες καὶ ὁ τρέφων ἐπολεμεῖτο, ἠγείροντο οἱ νεκροὶ καὶ ὁ ζωοποιῶν ἐβασκαίνετο, δαίμονες ἀπηλαύνοντο καὶ ὁ ἐπιτάσσειν ἐπεβουλεύετο, λεπροὶ ἐκαθαρίζοντο καὶ κωλοὶ περιεπάτου, κωφοὶ ἤκουον καὶ τυφλοὶ ἀνέβλεπον, καὶ ὁ εὐεργέτης ἐφυγαδεύετο. Καὶ τὸ τελευταῖον, θανάτῳ παρέδωκαν τὸν τὴν ζωὴν χαρισάμενον, καὶ ἐμαστίγουν τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ κατεδίκαζον τὸν κριτὴν τοῦ κόσμου».

Ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου ἐφθονεῖτο ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους γιὰ τὰ θαύματα ποὺ πραγματοποιοῦσε. Ποιὲς ἦταν οἱ θαυματουργικὲς αὐτὲς πράξεις; Ἡ σωτηρία αὐτῶν ποὺ τὴν χρειάζονταν... Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀπάνθρωπο πάθος τοῦ φθόνου. Τυφλὸ καὶ ἀδίστακτο. Βλέπει μοναδικὲς εὐεργεσίες. Πεινασμένοι νὰ τρέφονται μὲ τὴν ὑλικὴ καὶ τὴν πνευματικὴ τροφή. Νεκροὶ νὰ ἀνασταίνονται. Τυραννικὰ δαιμόνια νὰ ἐκδιώκονται. Ταλαίπωροὶ λεπροὶ νὰ καθαρίζονται ἀπὸ τὴν βασανιστικὴν τους νόσο. Χωλοὶ νὰ περπατοῦν. Κωφοὶ νὰ βρίσκουν τὴν ἀκοή τους καὶ τυφλοὶ νὰ ἀναβλέπουν. Καὶ οἱ φθονεροὶ ἀντὶ νὰ χαροῦν νὰ μηχανεύονται ὅ,τι χειρότερο. Ὑπάρχει μεγαλύτερη τύφλωση;

Ἡ εὐπρόσδεκτη προσευχή

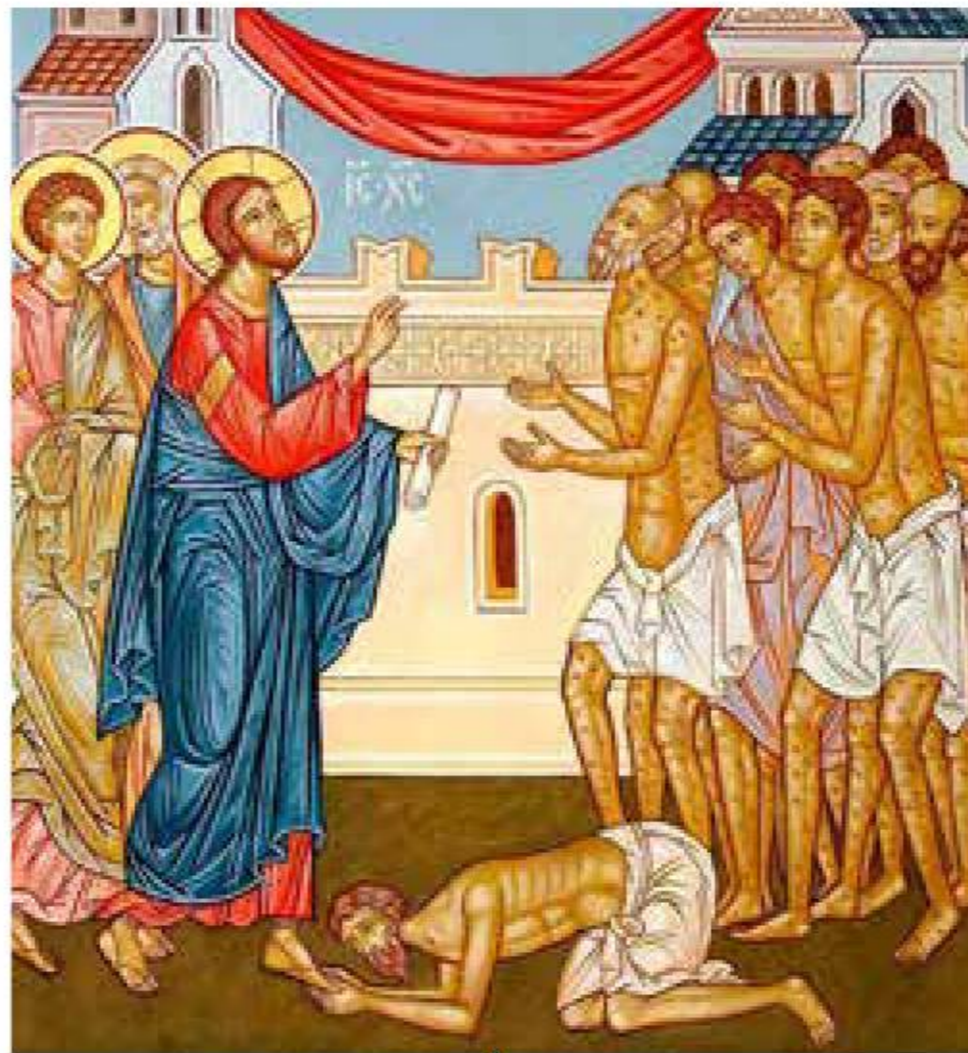
Προνόμιο ἢ προσευχή. Ἐπικοινωνία ἀγάπης παιδιοῦ πρὸς Πατέρα. Ξεφεύγει ἀπὸ τὰ γνωστὰ πλαίσια τοῦ ψυχροῦ καθήκοντος. Ἡ προσευχή, ὅπως καὶ ἡ ἀγάπη, δὲν εἶναι προσταγὴ οὔτε ὑποχρέωση. Εἶναι ἀνάγκη τῆς ψυχῆς. Εἶναι ἡ ἀναπνοή της, τὸ ὄξυγόνο της. Ὅπως τὸ ψάρι δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει παρὰ μέσα στὸ νερό, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει, ἂν δὲν κολυμπᾷ ἀδιάκοπα μέσα στὸν ὠκεανὸ τῆς προσευχῆς, τῆς ἀγάπης καὶ ἐπικοινωνίας μὲ τὸν Θεό. Ἡ ἔλλειψή της ὑπογραμμίζει τὴν τραγικὴ ὀρφάνια τοῦ ἀνθρώπου ποῦ ἔχει διακόψει τὶς σχέσεις του μὲ τὸν Θεό.

Ἀλλὰ ἡ προσευχὴ ἔχει καὶ τὶς προϋποθέσεις της, γιὰ νὰ εἰσακούεται. Γιὰ νὰ εἶναι ἀποτελεσματικὴ. Πολλὰ πρότυπα προσευχομένων μᾶς παρουσιάζει ἡ Ἁγία Γραφή. Τὰ βρίσκουμε τόσο στὴν Παλαιὰ ὅσο καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκη. Ἀπὸ τὸν προφητὰνακτὰ Δαβὶδ ὡς τὴν Χαναναία καὶ τὸν ἀπόστολο Παῦλο. Συγκεντρώνουν ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς ἀληθινῆς καὶ εὐπρόσδεκτης προσευχῆς. Δὲν θὰ μείνουμε ἐδῶ στὶς μεγάλες αὐτὲς μορφές. Θὰ σταθοῦμε γιὰ λίγο σὲ μιὰ ἄλλη ἄγνωστη μορφή ποῦ συγκεντρώνει στὴν ἰκεσία της, ἀπλὰ καὶ αὐθόρμητα, ὅλα τὰ βασικὰ στοιχεῖα τοῦ ἀληθῶς προσεύχεσθαι. Πρόκειται γιὰ ἓνα λεπρὸ ποῦ μᾶς παρουσιάζει ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος (κεφάλαιο α' 40-45).

Ἄς ἀκούσουμε τὴν ἰκεσία του ποῦ τοῦ χάρισε τὴ θαυμαστὴ θεραπεία: **«Ἐρχεται πρὸς αὐτὸν (τὸν Ἰησοῦ) λεπρὸς παρακαλῶν αὐτὸν καὶ γονυπετῶν αὐτὸν καὶ λέγων αὐτῷ ὅτι ἐὰν θέλῃς, δύνασαί με καθάρισαι. Ὁ δὲ Ἰησοῦς σπλαγχνισθεὶς, ἐκτείνας τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἤψατο αὐτοῦ καὶ λέγει αὐτῷ· θέλω, καθάρισθητι».**

Εὐγενικὴ μορφή ὁ λεπρὸς. Ἡ λέπρα, οἱ δοκιμασίες δὲν εἶχαν ὀργώσει μόνο τὸ σῶμα του. Εἶχαν πιὸ πολὺ καλλιεργήσει τὴν ψυχὴ του. Τὴν εἶχαν κάνει εὐφορὴ γῆ, ὥστε νὰ βλαστάνουν καὶ νὰ καρποφοροῦν τὰ σπέρματα τῆς ἀρετῆς. Ἡ παράκλησή του, ἡ ἰκεσία του στὸν Κύριο, περιέχει τρία βασικὰ στοιχεῖα τῆς προσευχῆς: Τὴν ταπείνωση, τὴν πίστη, τὴν ὑποταγὴ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐρχεται ὄχι δικαιοματικὰ καὶ ἀλαζονικὰ. Ὅχι ἀπαιτητικά, ὑπεροπτικά, φαρισαϊκά. Συναισθάνεται τὴ δική του ἀδυναμία καὶ μικρότητα καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Κυρίου. Ἐρχεται **«παρακαλῶν καὶ γονυπετῶν».**

Παρακαλεῖ γονατιστός, γιὰ νὰ δείξει τὴν δική του ἀναξιοσύνη μπροστὰ στὴ θεϊκὴ μεγαλειότητα. Δὲν γονατίζει μόνο τὸ σῶμα. Γονατίζει ἡ ψυχὴ.

Δὲν μοιάζει στὸν ἀγέρωχο Φαρισαῖο ποῦ ὑπεροπτικά **«σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν προσύχετο».** Προσεύχεται ταπεινὰ σὰν τὸν τελώνη. Δὲν παραπονεῖται. Δὲν διαμαρτύρεται. Δὲν ἀγανακτεῖ γιὰ τὴν δοκιμασία του. Ἡ λέπρα τοῦ σώματος δὲν τὸν πανικοβάλλει. Τὸν τρομάζει ὄχι ἡ λέπρα τοῦ σώματος, ἀλλὰ ἡ λέπρα τῆς ψυχῆς. Τὴν ὑπερηφάνεια ποῦ μολύνει ὅσο τίποτε ἄλλο τὸν ἄνθρωπο, αὐτὴν τρέμει. Καὶ αὐτὴν ἀποφεύγει καὶ τώρα μπροστὰ στὸν ἰατρὸ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν

σωμάτων.

Ἔτσι εἶναι. Ὁ Θεὸς ἀντιτάσσεται στοὺς ὑπερηφάνους. Πῶς νὰ εἰσακούσει τὴν προσευχὴ τοῦ Φαρισαίου ποῦ εἶναι γεμάτος ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, προσεύχεται στὸν ἑαυτό του, ἔχει κέντρο τὸν ἑαυτό του καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κανένα; Γίνεται ἴλεως, συμπαθὴς καὶ φιλάγαθος, οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων σὲ ἐκείνους ποῦ ἀναγνωρίζουν τὴν ἀδυναμία τους, τὶς ἐλλείψεις τους, ποῦ ἔχουν τελωνικὸ φρόνημα. Μὲ ὄχημα τὴν ταπείνωση ἡ προσευχὴ διασχίζει σὰν βέλος τοὺς αἰθέρες καὶ φθάνει ὡς τὸν θρόνο τῆς χάριτος. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀντλεῖ ὁ προσευχόμενος **«εὐκαιρὸν βοήθειαν».** Ὅπως ἔγινε καὶ μὲ τὸν ταπεινὸ λεπρὸ.

Τὴν μεγάλῃ του ταπείνωση συνοδεύει ἡ ἀκλόνητή του πίστη: **«Δύνασαί με καθάρισαι».** Τί λέει; Δὲν ἔχω καμιὰ ἀμφιβολία. Εἶμαι βέβαιος, πῶς ἔχεις τὴ δύναμη νὰ μὲ θεραπεύσεις. Δὲν ταλαντεύεται ὁ πιστὸς λεπρὸς. Ἐκεῖνο τὸ **«δύνασαι»**, ποῦ προφέρουν τὰ χεῖλη, πηγάζει ἀπὸ μιὰ ἀκλόνητη καρδιά. Καὶ ἡ πίστη αὐτὴ φέρνει τὸ ποθούμενο ἀποτέλεσμα. **«Εὐθέως ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ ἡ λέπρα καὶ ἐκαθάρισθη».** Ὁ Κύριος τὸν ἀντάμειψε ἀμέσως, ἀνάλογα μὲ τὸ μέγεθος τῆς πίστεώς του. Μὲ διαρκῆ ἰσχὺ ἢ διακήρυξή Του: **«Πάντα ὅσα ἐὰν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ πιστεύοντες, λήψετε».**

Καὶ τὸ τρίτο στοιχεῖο ἦταν ἡ ἀπεριόριστη ὑποταγὴ στὴ θέληση τοῦ Ἰησοῦ. **«Ἐὰν θέλῃς».** Μπορεῖς. Πάντα δύνασαι. Ναί, ἀλλὰ καὶ ἂν θέλεις. Τὸ ὅτι τὸ θέλω ἐγὼ δὲν σημαίνει, ὅτι πρέπει καὶ νὰ γίνει. Πρέπει νὰ τὸ θέλεις κι' Ἐσὺ. Ἐσὺ γνωρίζεις, ἂν ἀποτελεῖ συμφέρον μου, ἂν ὠφελεῖ καὶ τὴν ψυχὴ μου. Ἡ ἄπειρη σοφία Σου γνωρίζει, ἂν πρέπει νὰ ἰκανοποιηθεῖ τὸ αἴτημά μου. **«Ἐὰν θέλῃς»**, λοιπόν. Ἄν' Ἐσὺ κρίνεις. Ἐγὼ ἐμπιστεύομαι σ' Ἐσένα, γι' αὐτὸ καὶ εἰρηνεύω σὲ ὅ,τι Ἐσὺ θελήσεις καὶ ἀποφασίσσεις. Ὅχι ὅπως ἐγὼ θέλω, ἀλλὰ ὅπως Ἐσὺ κρίνεις, ἐπαναλαμβάνει κάθε φορὰ ἡ ταπεινὴ καὶ πιστὴ ψυχὴ.

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, ᾧ ὄνομα Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἄρχων τῆς συναγωγῆς

ὑπῆρχε· καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ παρεκάλει αὐτὸν εἰσελθεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ὅτι θυγάτηρ μονογενῆς ἦν αὐτῷ ὡς ἑτῶν δώδεκα, καὶ αὕτη ἀπέθνησεν. Ἐν δὲ τῷ ὑπάγειν αὐτὸν οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτόν. Καὶ γυνὴ οὖσα ἐν ρύσει αἵματος ἀπὸ ἑτῶν δώδεκα, ἣτις ἰατροῖς προσαναλώσασα ὅλον τὸν βίον οὐκ ἴσχυσεν ὑπὲρ οὐδενὸς θεραπευθῆναι, προσελθοῦσα ὀπίσθεν ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ρύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ἀρνούμενων δὲ πάντων εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ· ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσίν σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις τίς ὁ ἀψάμενός μου; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· ἤψατό μού τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνω δύναιμι ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ. Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ δι-

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ Ζ΄ ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. ν' 41-56
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. β' 2-10

ἦν αἰτίαν ἤψατο αὐτοῦ ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἴαθη παραχρῆμα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· θάρσει,

θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην. Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος ἔρχεται τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου λέγων αὐτῷ ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν διδάσκαλον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ λέγων· μὴ φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα. Ἐκκλιον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει. Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανεν. Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς ἐφώνησε λέγων· ἡ παῖς, ἐγείρου. Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα, καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν. Καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς. Ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός».

ΠΟΡΕΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ

«Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε».

Γιὰ δύο θαύματα πίστεως μᾶς κάνει λόγο ἡ σημερινὴ περικοπὴ τοῦ Εὐαγγελίου.

Τὸ πρῶτο: Ἡ θεραπεία μιᾶς γυναίκας ποὺ χρόνια ἔπασχε ἀπὸ ἀκατάσχετη αἱμορραγία.

Τὸ δεύτερο: Ἡ ἀνάστασις τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου.

Πρὶν ὅμως γίνεαι τὸ θαῦμα αὐτό, πηγαίνοντας στὸ σπίτι τοῦ Ἰαείρου, γίνεται τὸ θαῦμα στὴν δυστυχισμένη ἐκείνη ἄρρωστη γυναίκα.

Μὲ μεγάλη πίστη πλησίασε τὸν Χριστό. Καὶ ἡ εὐλαβικὴ τῆς πίστη τὴν κάνει νὰ ἀκουμπήσει μόνο τὸ ἄκρο τοῦ χιτῶνα τοῦ Κυρίου. Καὶ ἀμέσως σταμάτησε ἡ αἱμορραγία τῆς. Ὅταν στὴ συνέχεια ἡ θεραπευμένη γυναίκα ἔκανε τὴν ὁμολογία τῆς γιὰ τὸ θαῦμα, ὁ Κύριος εἶπε: Ἡ πίστη σου σὲ ἔσωσε.

«Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε». Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια Του ὁ Κύριος τονίζει τὴν μεγάλη καὶ δυνατὴ πίστη τῆς αἱμορροούσας. Εἶναι σὰν νὰ τῆς λέει: τὴν θεραπεία σου δὲν τὴν πέτυχες μὲ τὴν ἐπαφὴ τοῦ χεριοῦ σου στὸ ροῦχο μου, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπαφὴ τῆς πίστεώς σου, στὸ θεϊκό μου πρόσωπο. Ἡ πίστη σου λοιπόν, σὲ ἔσωσε.

Ὁ Ἰησοῦς ζητάει ἀπὸ μᾶς πίστη. Τίποτε ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσει τοὺς ἀνθρώπους κοντὰ Του, παρὰ ἡ μεγάλη πίστη. Ἡ ζωντανὴ καὶ ἔμπρακτι πίστη, ποὺ εἶναι ἡ ὄρασις τῆς ψυχῆς, ἡ ἔκτι ἀἴσθησις. Μόνο μ' αὐτὴ τὴν ἀἴσθησις μποροῦν νὰ τὸν γνωρίσουν καὶ νὰ τὸν ζήσουν οἱ ἄνθρωποι. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς μὲ ὅσα μᾶς εἶπε καθιερώνει τὴν πίστη, σὰν ἀπόλυτη ἀρχὴ στὸν Χριστιανισμό.

Ἄς ἀναφέρουμε τρεῖς κατηγορηματικὲς διαβεβαιώσεις Του, ποὺ ἔκανε ὁ ἴδιος σὲ ἀνθρώπους σὰν κι ἐμᾶς.

Ἡ πρώτη: «**Εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι**» (Μάρκ. θ' 23).

Ἡ δεύτερη: «**Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ κάκεῖνος ποιήσει καὶ μείζονα τούτων ποιήσει**» (Ἰωάν. ιδ' 12).

Ἡ τρίτη: «**Ἐὰν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον συνάπεως, ἐλέγετε ἂν τῇ συκαμίνῳ ταύτῃ, ἐκριζώθητι καὶ φυτεύθητι ἐν τῇ θαλάσῃ, καὶ ὑπήκουσεν ἂν ὑμῖν**» (Λουκᾶ ιζ' 6).

Καὶ οἱ τρεῖς διαβεβαιώσεις εἶναι ἡ μία πρὸς κατηγορηματικὴ καὶ ἀπόλυτη ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Εἶναι λοιπὸν ἡ πίστη μιὰ δύναμη καταπληκτικὴ, ποὺ πετυχαίνει ὑπερφυσικὰ κατορθώματα. Δηλαδὴ τὰ πρὸς παράδοξα, τὰ πρὸς ἀπίθανα, τὰ πρὸς ἀπίστευτα πράγματα, μᾶς λέει ὁ Κύριος, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ γίνουν μὲ τὴν πίστη.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ πορεία τοῦ Χριστιανοῦ πάνω στὴ γῆ, εἶναι πορεία πίστεως. Δὲν ρυθμίζει τὴ ζωὴ του ὁ ὀρθολογισμὸς ἀλλὰ ἡ ζωντανὴ πίστη στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Δὲν μένει στὴ φυσικὴ γνώσις ἀλλὰ προχωρεῖ σὲ μιὰ πνευματικὴ ὑπερφυσικὴ θεώρησι τῶν πάντων. Γιατὶ ἡ «**πίστις εἶναι ἡ ἀδίστακτι καὶ ἀκλόνητι πεποίθησι στὴν πραγματικὴ ὑπαρξὴ ἀγαθῶν τὰ ὅποια ἐλπίζουμε. Ἀπόδειξις καὶ βεβαιότητα γιὰ πράγματα ποὺ δὲν βλέπονται μὲ τὰ μάτια τοῦ σώματος καὶ ὅμως εἶναι σὰν νὰ τὰ βλέπουμε μὲ τὰ μάτια μας καὶ νὰ τὰ πιάνουμε μὲ τὰ χέρια μας**» (Ἐβρ. ια' 1).

Εἶναι δηλαδὴ ἡ πίστη μιὰ ὑπερφυσικὴ γνώσις, ἕνας θεῖος φωτισμὸς, μιὰ λάμψη στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ψυχῆς μας καὶ ἕνα θεϊκὸ φῶς στὴν πορεία τῆς ζωῆς μας.

Εὐτυχισμένος ὅποιος ἀπέκτησε τὴν πνευματικὴ αὐτὴ ὄρασις τῆς πίστεως καὶ ἡ πορεία τῆς ζωῆς του εἶναι πορεία πίστεως.

Γιατὶ ὁ Χριστιανὸς αὐτὸς δὲν ζεῖ τὴ φτωχὴ καὶ ἀμαρτωλὴ ζωὴ τῶν αἰσθήσεων, ἀλλὰ τὴν ὑπερφυσικὴ ζωὴ τῆς πίστεως καὶ τῆς χάριτος.

Ἔτσι ἕνας πιστὸς νέος μέσα στὴ δουλειά του, μπορεῖ νὰ σταθεῖ τίμιος καὶ ἀκέραιος, γιὰτὶ πιστεύει στὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Καὶ μιὰ νέα κοπέλα μπορεῖ νὰ κρατήσει τὸν θησαυρὸ τῆς ἀγνότητός της μὲ τὸν ἴδιο τρόπο.

Ἀλλὰ ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι ἡ πίστη ἦταν τὸ μεγάλο καὶ δυνατό ὄπλο, ποὺ μ' αὐτὸ οἱ Πατέρες μας νίκησαν σ' ὅλους τοὺς ἀγῶνες καὶ τὸ 1940-41. Τὸ ΟΧΙ ἐκεῖνο ποὺ ἀκούστηκε τότε ἦταν κραυγὴ πίστεως. Καὶ μὲ τὴν πίστη στὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ στὴ χάρις τῆς Παναγίας, νίκησαν.

Ἔχουμε ἄραγε σήμερα τὴν πίστη τῶν Πατέρων μας; Πιστεύουμε σὰν τὸν Ἰάειρο, σὰν τὴν αἱμορροοῦσα; Ἄν ὄχι, ἄς ἰκετεύουμε τὸν Κύριο μὲ τὰ λόγια τῶν μαθητῶν Του: «**Κύριε πρόσθεσ ἡμῖν πίστιν**» (Λουκᾶ ιζ' 5).

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, νομικός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ πειράζων αὐτὸν καὶ λέγων· διδάσκαλε, τί ποιήσας

ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτὸν· Ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις; ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν· εἶπε δὲ αὐτῷ· ὀρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποιεῖ καὶ ζήση. ὁ δὲ θέλων δικαιοῦν ἑαυτὸν εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· καὶ τίς ἐστὶ μου πλησίον; ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· ἄνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλήμ εἰς Ἱεριχὼ, καὶ λησταῖς περιέπεσεν· οἱ καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα. κατὰ συγκυρίαν δὲ ἰε-

ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ Η΄ ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. ι' 25-37
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐφεσ. β' 4-10

ρεύς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρῆλθεν. ὁμοίως δὲ καὶ Λευϊτῆς γενόμενος κατὰ τὸν

τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν ἀντιπαρῆλθε. Σαμαρείτης δὲ τις ὁδεύων ἦλθε κατ' αὐτὸν, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐσπλαγχνίσθη, καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος ἤγαγεν αὐτὸν εἰς πανδοχεῖον καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐξελθὼν, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, καὶ ὅ,τι ἂν προσδαπανήσης, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι. τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστές; ὁ δὲ εἶπεν· ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Πορεύου καὶ σὺ ποιεῖ ὁμοίως».

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΑΓΑΠΑΤΕ

«Ἰδὼν αὐτὸν ἐσπλαγχνίσθη».

Σκύβει ἐπάνω του μὲ πόνο καὶ παρατηρεῖ τὸν πληγωμένο. Δὲν τὸν ξέρει καθόλου. Τὸ μόνο ποὺ καταλαβαίνει ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία καὶ τὴν ἐνδυμασία του εἶναι ὅτι ἀνήκει σὲ φυλὴ ἐθρική: τοὺς Ἰουδαίους.

Μάθετε ν' ἀγαπᾶτε ὅλους ἀνεξαιρέτως.

Καὶ τοὺς γνωστοὺς καὶ τοὺς ἀγνώστους σας, καὶ τοὺς φίλους καὶ τοὺς ἐχθρούς σας, μικροὺς καὶ μεγάλους, γέρους καὶ παιδιά. Γιατὶ ὅλοι εἶναι παιδιά τοῦ Θεοῦ. Ἀγαπᾶτε ὀλόψυχα τὸν κάθε ἄνθρωπο, ποὺ βρίσκεται κοντά σας. Καὶ τὸν ἀπλοϊκὸ γέροντα τῆς συνοικίας καὶ τὸν δύστροπο γείτονά σας. Καὶ τὸν συνεργάτη σας, ποὺ σᾶς φέρεται ἐγκάρδια, καὶ τὸν ἄλλο ποὺ περνάει συνήθως βαρὺς. Μάθετε νὰ προσφέρετε πλούσια, χωρὶς καμιά ἀπαίτηση, τὴν ἀγάπη σας πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. Ἰδιαίτερα μὴν τὴν ἀρνηθεῖτε ποτὲ σ' ὅποιον πονεῖ καὶ θλίβεται καὶ ἔχει τὴν ἀνάγκη σας. Μάθετε νὰ ἀναγνωρίζετε στὸ πρόσωπο τοῦ κάθε ἀνθρώπου, τοῦ μακρινοῦ ἢ κοντινοῦ σας, τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ πρὸ παντὸς μὴ μένετε σ' ἓνα ἀόριστο αἶσθημα συμπάθειας.

Μάθετε ν' ἀγαπᾶτε ἔμπρακτα καὶ ἥρωικά.

Τὰ ἔργα ἀποδεικνύουν τὴ γνησιότητα τῆς ἀγάπης. Ὅποιος ἀγαπᾶ εἰλικρινῶς ἀνασκουμπώνεται, ἐνεργεῖ, προσφέρει κάτι: χρόνο, χρῆμα, κόπο, ἔννοια, φροντίδες. Προσέξτε πόσο προσπάθησε καὶ πόσο κόπιασε ὁ καλὸς Σαμαρείτης. Μιὰ ἀγάπη ποὺ δὲν στοιχίζει κατὰ κανόνα εἶναι νοθευμένη ἀγάπη. Πόσο συχνὰ τὸ λησμονοῦμε αὐτό! Προσπαθοῦμε ν' ἀγαπᾶμε, ἀλλὰ μὲ τὸ ἀζημίωτο.

Λοιπὸν, ἄς μὴ ξεγελάμε τὸν ἑαυτό μας. Τὰ αἰσθήματά μας εἶναι ψεύτικα, ἂν δὲν συνοδεύονται ἀπὸ πράξεις. Ἄς φροντίσουμε νὰ προσφέρουμε κάτι οὐσιαστικότερο ἀπὸ λόγια. Νὰ κινητοποιήσουμε τὰ χέρια μας, τὰ πόδια μας, τὰ λίγα ἔστω χρήματά μας, νὰ ἐπιστρατεύσουμε τὶς γνωριμίες μας, τὴ δραστηριότητα, τὴν ἐφευρετικότητά μας. Ἡ ἀγάπη μας πρέπει νὰ γίνεαι πρὸ συγκεκριμένη, πρὸ μεθοδική, πρὸ πρακτική, πρὸ ἥρωική. Καὶ νὰ κάνει

σωστὸ καὶ πληρὲς τὸ καλὸ. Ὁ Σαμαρείτης δὲν ἠσύχασε προτοῦ τακτοποιήσει ὅσο τὸ δυνατόν καλύτερα τὸν «ἐμπεσόντα» στοὺς ληστές.

Καὶ κάτι ἀκόμη μᾶς τονίζει τὸ παράδειγμα τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη.

Μάθετε ν' ἀγαπᾶτε χωρὶς καμιά ἀπαίτηση.

Χωρὶς νὰ ζητήσετε ποτὲ ἀνταλλάγματα ἢ τὸν θαυμασμὸ τῶν ἀνθρώπων. Ὁ τραυματίας καὶ καταλυστευμένος ζήτημα ἦταν, ἂν θὰ ζοῦσε, ἂν θὰ τὸν ξανασυναντοῦσε ποτέ, γιὰ νὰ τοῦ πεῖ «εὐχαριστῶ». Κανένα μάτι δὲν ἔβλεπε τὴν προσπάθειά του ὥστε νὰ τὸν ἐπαινέσει. Αὐτὴ εἶναι ἡ γνήσια ἀγάπη. Κινεῖται μὲ ζῆλο μέσα στὴ σιωπὴ καὶ τὴ σεμνότητα, χωρὶς ἰδιοτελεῖς ὑπολογισμούς. Αὐτὸ πρέπει πολὺ νὰ τὸ προσέξουμε ὅλοι καὶ συνεχῶς νὰ ἐξαγνίζουμε τὴν ἀγάπη μας, γιὰτὶ εὐκολα νοθεύεται ἀπὸ ἐγωιστικὰ κίνητρα. Νὰ βοηθήσω πρόθυμα τὸν ἄλλο, ὄχι γιὰ νὰ ἔχω στὸ μέλλον τὴν εὐνοια ἢ τὴν ὑποστήριξή του. Νὰ γίνω θυσία γιὰ κάποιον ἀδελφὸ μου, χωρὶς καμιά διάθεση νὰ γίνεαι γνωστὸ, χωρὶς καμιά ἀπαίτηση νὰ μοῦ τὸ ἀναγνωρίσουν. Μακριὰ ἀπὸ τὶς πράξεις καλοσύνης ἢ ὁποιαδήποτε σκοπιμότητα. Διότι κατεβάζει τὴν ἀγάπη ἀπὸ τὸ οὐράνιο ὕψος τῆς στὴ λάσπη τῆς γῆς. Ἀπὸ βασιλίτσα τῶν ἀρετῶν τὴν κατανατᾶ δούλη τοῦ πιὸ μιανοῦ πάθους, τοῦ ἐγωισμοῦ.

Μάθετε ν' ἀγαπᾶτε γνήσια μᾶς τονίζει ὁ Καλὸς Σαμαρείτης.

Αὐτὸν εἰκονίζει ἡ παραβολή. Αὐτὸς ἔσκυψε μὲ γνήσια ἀγάπη πάνω στὴν καταλυστευμένη ἀπὸ τὴν ἀμαρτία ἀνθρωπότητα καὶ τὴν πόνεσε καὶ τὴν ἔπλυσε «τῷ ἰδίῳ τοῦ αἵματι» καὶ τὴν ἔσωσε. Ἄς ἀνοίξουν λοιπὸν διάπλατα οἱ καρδιές μας καὶ ἄς τὶς γεμίσει ἡ προσταγή του: Μάθετε ν' ἀγαπᾶτε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἔμπρακτα καὶ ἥρωικά, μὲ εἰλικρίνεια καὶ ἀνιδιοτέλεια. Σύμφωνα μὲ τὸ παράδειγμα ποὺ σᾶς ἔδωσα μὲ τὴν σημερινὴ παραβολή μου καὶ τὴ ζωὴ μου.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

Ἀγάπη χωρίς ἀγιότητα;

«Γράψατε πὼς δὲν ὑπάρχει ἀληθινὴ ἀγάπη χωρίς ἀγιότητα. Ὅ,τι ὀνομάζουν σήμερα οἱ πολλοὶ ἀγάπη καὶ δὲν ἔχει κέντρο τῆς καὶ σκοπὸ τὸν Θεὸ πρῶτα καὶ τὸν ἄνθρωπο μετὰ, πρέπει νὰ βάλουμε πολλὰ ἐρωτηματικὰ γιὰ τὴν γνησιότητα καὶ αὐθεντικότητά τῆς. Ὅποιος νομίζει πὼς ἀγαπάει καὶ γίνεται σκλάβος σ' ἓνα πρόσωπο καὶ χάνει τὴν πνευματικὴ του ἐλευθερία καὶ ὁ δεσμός του μεταβάλλεται σὲ δεσμά, δεσμὰ τυραννικά, πρέπει σοβαρὰ νὰ διερωτηθεῖ γιὰ τὴν ποιότητα μιᾶς τέτοιας κατ' ἐπίφασιν ἀγάπης. Ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι στιγμιαία καὶ παροδικὴ συγκίνηση, δὲν γεννιέται ἀπὸ τὴν γοητεία ἢ τὴ φιλαρέσκεια, δὲν μεταβάλλει τὸν ἄνθρωπο σὲ νευρόσπαστο καὶ δὲν τοῦ ἀφαιρεῖ τὴν κριτικὴ σκέψη. Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη δὲν εἶναι αὐτοφυής, δὲν φύεται σὲ λασπερὸ ἔδαφος. Θέλει καλλιέργεια. Χρόνο γιὰ νὰ ὀριμάσει εὐγεστους καρπούς. Εὐκρατο κλίμα καὶ καθαρὴ ἀτμόσφαιρα, γιὰ νὰ ἀναπτυχθεῖ. Ἡ ἀγάπη, με ἄλλα λόγια, δὲν εἶναι μιὰ μεμονωμένη ἀρετὴ. Προϋποθέτει καὶ πολλὰς ἄλλες ἀρετὰς καὶ συγχρόνως φανερῶνει πλῆθος ἄλλων ἀρετῶν. Εἶναι, θὰ λέγαμε, ἀνθοδέσμη, σὲ μιὰ παναρμόνια σύνθεση ποὺ περικλείει τὴν εἰλικρίνεια, τὴν καθαρότητα τῶν αἰσθημάτων, τὴν ἀγνότητα, τὴν ἀγιότητα, με μιὰ λέξη τὴν ταπεινότητα. Αὐτὴ τὴν προστατεύει ἀπὸ τὴν νόθευση, τὴν πλαστογράφηση καὶ τὴν παραχάραξη. Πυκνὲς ἔννοιες ποὺ νομίζω, πὼς θέλουν περισσότερες διευκρινήσεις».

Πράγματι ὁ κίνδυνος τῆς νοθείας εἶναι πάντα ἀπειλητικὸς ἰδιαίτερα σὲ ἐποχὲς κρίσεως τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιών. Σὲ τέτοιες ἐποχὲς τὸ κίβδηλο ἀπειλεῖ νὰ ἐκτοπίσει τὸ γνήσιο. Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη ἀπειλή: ἡ παραποίηση καὶ ἡ πλαστογράφηση τῶν ἀληθινῶν ἀξιών καὶ μάλιστα τῆς κορυφαίας ποὺ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ἀγάπη. Δὲν ὑπάρχει ἄλλη μεγαλύτερη ἀξία, ποὺ νὰ κακοπάθησε τόσο πολὺ στὶς ἡμέρες μας, ὅσο ἡ ἀγάπη. Ὅλοι μιλάνε γιὰ ἀγάπη, ὅλοι ἀναζητοῦν τὴν ἀγάπη καὶ σχεδὸν ὅλοι δὲν γνωρίζουν τὴν πραγματικὴ ἀγάπη. Τὴν ἀπομονώνουν ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς, τὸν Θεό, τὴν ἀγιότητα, ἀπὸ τὴν θυσία καὶ τὴν ἀπάρνηση τοῦ ἐγωισμοῦ καὶ τὴν ἀναζητοῦν στὸν αἰσθησιασμό, στὴν προσωπικὴ τους ἱκανοποίηση. Παίρνουν γιὰ ἀγάπη τὸν σαρκικὸ πόθο ποὺ μόνο ἀγάπη δὲν εἶναι. Τὸ τονίζουμε. Δὲν ὑπάρχει ἀληθινὴ ἀγάπη χωρίς ἀγιότητα. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ πιὸ μεγάλη ἀπειλή κατὰ τῆς ἀγάπης εἶναι ὁ ἐγωκεντρισμός, ἡ ἀπουσία δηλαδὴ τῆς ἀληθινῆς ἀγιότητας. Ἐγωισμὸς καὶ ἀγάπη εἶναι ἀδύνατο νὰ συνυπάρξουν. Ἡ ἀγάπη ἢ γνήσια ἀποκλείει τὸν ἐγωισμὸ καὶ ὁ ἐγωισμὸς ἀποκλείει τὴν ἀγάπη. Ἄν δὲν ἀποδεσμευθεῖ κανεὶς ἀπὸ τὸν

ἐγωισμὸ δὲν μπορεῖ νὰ ἀγαπήσει. Ὁ ἐγωιστὴς δὲν ἀγαπάει κανένα ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του. Καὶ ὅταν λέει πὼς ἀγαπάει τὸν ἄλλο, διὰ μέσου τοῦ ἄλλου τὸν ἑαυτὸ του πάλι ἀγαπᾷ. Ἡ ἀγάπη του εἶναι ψεύτικη. Εἶναι ἀναδίπλωσις στὸν ἑαυτὸ του. Δὲν εἶναι τίποτα περισσότερο ἀπὸ μιὰ καμουφλαρισμένη αὐτοϊκανοποίηση καὶ ἓνα ναρκισσισμό. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀπουσία τῆς αὐθεντικῆς ἀγάπης εἶναι ἡ χειρότερη σκλαβιά.

Ἐδῶ ἀκριβῶς βρίσκεται ὁ λυτρωτικὸς ἢ ἀπελευθερωτικὸς χαρακτήρας τῆς ἀγάπης, τῆς στενὰ συνδεδεμένης μετὰ τὴν ἀγιότητα. Ἀπομυζᾷ ὁ ἐγωισμὸς καὶ ἀχόρταστος μένει. Προσφέρει ἡ ἀγάπη καὶ πλουτίζει καὶ πλουτίζεται. Θέλει ὁ ἐγωιστὴς ὅλοι νὰ τὸν προσκυνοῦν καὶ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ ἀποξενώνεται ψυχικὰ ἀπὸ ὅλους. Ἐνα θλιβερὸ αὐτοκρατορικὸ ἐγώ, χωρίς στέμμα καὶ ὑπήκοους. Μόνος, μονώτατος καὶ μοναχικός. Ποτάμι ποὺ ξεχύνεται ἡ ἀπελευθερωμένη ἀπὸ τὴν ἐγωπάθεια ἀγάπη κάνει τὴν ἔρημο παράδεισο. Συγκρατεῖ τὰ νερά του ὁ ἐγωισμὸς καὶ δημιουργεῖ τέλματα πνιγηρά. Ὑψώνει τείχη ὁ ἐγωισμὸς ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους καὶ φυλακίζει τὶς καρδιὰς καὶ τὶς κάνει νὰ ἀσφυκτιοῦν. Γκρεμίζει τὰ τείχη τοῦ μονωτισμοῦ ἡ ἀγάπη καὶ πλησιάζει τὶς καρδιὰς.

Νὰ γιατί εἶπαμε, πὼς ἂν δὲν προχωρήσει κανεὶς στὶς κορυφὲς τῆς ἀγιότητας **«ἅγιος ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ»** (Α' Πέτρ. α' 15), ἂν δὲν ἀγαπήσει ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας τὸν Θεό, δὲν μπορεῖ νὰ ἀγαπήσει ἀληθινά. Ὁ ἅγιος, ποὺ ἔχει ἀπαρνηθεῖ τὸν παλαιὸ ἑαυτὸ του **«σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις»** (Γαλατ. ε' 24) καὶ ἔχει συνδεθεῖ ἀδιάσπαστα μετὰ τὴν πηγὴ παντὸς ἀγαθοῦ, τὸν Θεὸ τῆς ἀγάπης, μπορεῖ νὰ ἀγαπήσει ἀληθινά. Μᾶς τὸ ὑπογραμμίζει ὁ Εὐαγγελιστὴς τῆς ἀγάπης: **«Πᾶς ὁ ἐν αὐτῷ μένων οὐχ ἁμαρτάνει»** (Α' Ἰωάν. γ' 6). Ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος διατηρεῖ ὀργανικὴ ἐνότητα μετὰ τὸν Χριστό, ζεῖ ἐν Χριστῷ, δὲν ἁμαρτάνει πρωτίστως κατὰ τῆς ἀγάπης. Ἐδῶ βρίσκεται ἡ ἀληθινὴ ἀγιότητα καὶ μᾶς ὑπενθυμίζει μιὰ μεγάλη ἀλήθεια: Ὁ καθένας δὲν ἀποτελεῖ μεμονωμένο ἄτομο. Εἴμαστε μέλη τοῦ μυστικοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Μαζὶ μετὰ τοὺς ἄλλους ἀπαρτίζουμε μιὰ κοινότητα, τὴν κοινωνία τῶν ἁγίων, τὴν στρατευομένη Ἐκκλησία.

Ἔτσι ὁ κάθε ἄνδρας καὶ ἡ κάθε γυναίκα ἀνήκουν στὸ ἴδιο σῶμα. Ἐχουν λάβει μετὰ τὸ ἅγιο βάπτισμα τὰ ἴδια πνευματικὰ χαρίσματα. Εἶναι καλεσμένοι νὰ ζήσουν τὴ ζωὴ τῆς ἀγιότητας σὲ ὅλη τὴν ἀναστροφή τους. Νὰ γιατί οἱ σχέσεις μεταμορφώνονται καὶ ἐξαγιαζονται. Τίποτα τὸ μικρὸ, τὸ ὑποκριτικὸ, τὸ παγιδευτικὸ. Ὁ κάθε ἄνδρας καὶ ἡ κάθε γυναίκα εἶναι μέλος ἅγιο καὶ σεβαστὸ τοῦ Χριστοῦ. Ἐνα τέτοιο ἅγιο μέλος εἶναι κατὰ πάντα σεβαστό. Καὶ ἡ ἀγάπη ἢ χριστιανικὴ ὄχι μόνο δὲν πράττει, ἀλλὰ οὔτε κἂν **«λογίζεται τὸ κακόν»** (Α' Κορινθ. ιγ' 5).

Τὸ σῶμα ἀξίζει;

Μὴν ἀνεχθεῖς κανέναν ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ λένε πὼς τὸ σῶμα εἶναι ἀποξενωμένο ἀπὸ τὸν Θεό. Αὐτοί, ποὺ παραδέχονται πὼς τὸ σῶμα εἶναι ἀποξενωμένο ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ πὼς σ' αὐτὸ τὸ ἀποξενωμένο σῶμα κατοικεῖ ἡ ψυχὴ, αὐτοὶ εἶναι πρόθυμοι νὰ παραδώσουν τὸ σῶμα στὴν ἁμαρτία.

Γιατί κατηγοροῦν τὸ θαυμάσιο αὐτὸ σῶμα; Τί τοῦ λείπει ἀπὸ ἀπόψεως ὠραιότητας; Ποιὸ μέλος του δὲν εἶναι κατασκευασμένο μὲ τέχνη; Δὲν θᾶπρεπε, πρὶν βγάλουν τὴν κρίση τους, νὰ προσέξουν τὴν φωτεινότητα τῶν ματιῶν; Καὶ δὲν θᾶπρεπε νὰ θαυμάσουν τὴν πλάγια θέση τῶν αὐτιῶν, ποὺ εἶναι ἐκεῖ τοποθετημένα γιὰ νὰ δέχονται ἄνετα τοὺς ἤχους; Καὶ τὸ ὅτι ἡ ὄσφρηση διακρίνει τοὺς ἀτμούς καὶ ἀντιλαμβάνεται τὶς ἀναθυμιάσεις; Καὶ τὸ πὼς ἡ γλῶσσα ἐξυπηρετεῖ δυὸ πράγματα, τὴν γεύση καὶ τὴν ὀμιλία; Καὶ ἀκόμα τὸ ὅτι ὁ πνεύμονας, μολονότι βρίσκεται στὸ ἀπόκρυφο βάθος, ἀναπνέει ἀκατάπαυστα τὸν ἀέρα; Ποιὸς ἔδωσε στὴν καρδιὰ τοὺς ἀδιάκοπους παλμούς; Ποιὸς ἔκανε τὸ τόσο πολύπλοκο σύστημα τῶν φλεβῶν καὶ τῶν ἀρτηριῶν; Ποιὸς συναρμολόγησε τὰ ὀστά μὲ τὰ νεῦρα;

Μὴ μοῦ πεῖς πὼς τὸ σῶμα εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἁμαρτίας. Γιατί, ἂν τὸ σῶμα εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἁμαρτίας, τότε γιατί δὲν ἁμαρτάνει ὁ νεκρὸς; Βάλε στὸ χέρι αὐτοῦ, ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο πέθανε, ἓνα ξίφος. Φόνος δὲν πρόκειται νὰ γίνει. Μπροστὰ ἀπὸ τὸν πεθαμένο ἄς παρελάσουν ὅσοσδήποτε καλλονές. Δὲν πρόκειται νὰ τοῦ γεννηθεῖ πειρασμὸς ἁμαρτίας. Γιατί; Διότι τὸ σῶμα δὲν ἁμαρτάνει μόνο του, ἀλλὰ διὰ τοῦ σώματος ἁμαρτάνει ἡ ψυχὴ. Τὸ σῶμα εἶναι ἓνα ἐργαλεῖο καὶ ἓνα ροῦχο καὶ ἓνα στολίδι τῆς ψυχῆς. Καὶ ἂν ἀπὸ τὴν ψυχὴ παραδοθεῖ στὴν ἀνηθικότητα, γίνεται ἀκάθαρτο. Ἄν κατοικήσει μέσα του ἅγια ψυχὴ, γίνεται ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δὲν τὰ λέω ἐγὼ αὐτά. Τὰ εἶπε ὁ ἀπόστολος Παῦλος: **«Οὐκ οἶδατε ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν Ἁγίου Πνεύματός ἐστιν;»** (Α΄ Κορινθ. στ΄ 19). Λυπήσου, λοιπόν, τὸ σῶμα, γιατί εἶναι ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ μὴν ἀνακατέψεις τὴν σάρκα σου μὲ τὴν ἀκολασία. Μὴ μολύνεις τὴν ὠραιότατη αὐτὴ στολή. Καὶ ἂν τὴν μολύνεις, πλύνε τὴν μὲ τὴν μετάνοια. Λοῦσε τὴν, ὅσο ἀκόμα εἶναι καιρὸς.

(Ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων)

Γιὰ νὰ σοῦ δείξω πόσο σ' ἀγαπῶ!

Ἐνας παπποῦς εἶχε μιὰ μικρὴ ἐγγονούλα, ποὺ τὴν ὑπεραγαποῦσε. Κάθε βράδυ ποὺ ἐπέστρεφε στὸ σπίτι του τὸν περίμενε στὴ γωνία τοῦ δρόμου καὶ μόλις τὸν ἔβλεπε ἔτρεχε ἐπάνω του, ἔχωνε τὰ κεράκια τῆς στίς τσέπες του καὶ πάντοτε εὑρίσκε κάποιον γλυκό, ποὺ τῆς εἶχε φέρε ὁ παπποῦς τῆς. Κάποτε ὁ παπποῦς σκέφθηκε ὅτι αὐτὸ δὲν ἦταν καλὸ γιὰ τὸ παιδί καὶ ἓνα πρωί, πρὶν φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς εἶπε: Ἀπόψε νὰ μὴ μὲ περιμένεις πάλι στὴ γωνιά, γιατί δὲν θὰ σοῦ φέρω ζαχαρωτά. Τὸ βράδυ ὅμως ἐπιστρέφοντας

στὸ σπίτι, εἶδε τὴν μικρὴ νὰ τὸν περιμένει πάλι στὴ γωνιά. Λυπήθηκε ποὺ τὸν παράκουσε καὶ τῆς εἶπε:

– Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴν ἔλθεις ἀπόψε; Δὲν σοῦ εἶπα πὼς δὲν θὰ σοῦ φέρω ἀπόψε ζαχαρωτά;

– Μὰ παπποῦ, τοῦ ἀπάντησε ἡ μικρὴ, ἀπόψε δὲν ἦρθα γιὰ τὰ ζαχαρωτά, ἦρθα γιὰ σένα! Ἦρθα γιὰ νὰ σοῦ δείξω πόσο σ' ἀγαπῶ!

Πόσο εὐτυχέστερος εἶναι ὁ πιστὸς ποὺ ἔρχεται στὸν Θεὸ ὄχι μονάχα γιὰ τὰ δῶρα ποὺ τοῦ ὑπόσχεται νὰ τοῦ δώσει, ἀλλὰ πιὸ πολὺ γιατί ἀγαπᾷ τὸν Θεὸ καὶ νιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ ἐπικοινωνήσει μαζί Του. Βέβαια καὶ τὰ δῶρα θὰ πάρει. Τὴν χάρη καὶ τὴν εὐλογία θὰ κερδίσει. Πάνω ἀπὸ ὅλα ὅμως ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐλκύει εἶναι ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὸν στοργικὸ καὶ ἀγαπημένο οὐράνιο Πατέρα.

Μὰ ὡστόσο τὸ θέμα μας σήμερα εἶναι: ἡ ἀγάπη ποὺ σπρώχνει τὸν ἄνθρωπο πρὸς τὸν Θεὸ εἶναι φλογερὴ στὴν καρδιά μας; Σὲ πόσες καὶ πόσες καρδιές δὲν εἶναι μισοσβησμένη ἢ τελείως νεκρή; Πόσοι καὶ πόσοι ἔχουν ἀφήσει τὴν ἀγάπη τὴν πρώτη; Καὶ πόσοι ἄλλοι δὲν ἔχουν ζήσει καὶ δὲν ζοῦν χωρὶς νὰ ἔχουν ποτὲ σκεφθεῖ τὸ **«ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου»**; Καὶ θυμοῦνται τὸν Θεό, ὅταν κάποια ἀνάγκη παρουσιασθεῖ, ὅταν μιὰ συμφορὰ τοὺς χτυπήσει. Ἀλλὰ ἡ γνήσια προσευχὴ δὲν περιλαμβάνει μόνο αἰτήματα. Προσευχὴ εἶναι καὶ ἡ δοξολογία καὶ ἡ εὐχαριστία. Ἀλλὰ ἐμεῖς, δυστυχῶς, συχνά, πολὺ συχνά, μένουμε μόνο στὰ αἰτήματα.

Μὰ εἶναι τότε γνήσια ἡ πρὸς τὸν Θεὸ ἀγάπη μας; Δὲν κατεβαίνουμε κάπως χαμηλά, ὅταν μόνο ζητᾶμε καὶ δὲν προσφέρουμε καὶ ἐμεῖς κάτι; Καὶ τὸ «κάτι» εἶναι ἡ καρδιά μας σὲ κάθε στιγμή τῆς ζωῆς μας, στίς θλιβερές μὰ καὶ στίς εὐχάριστες ὥρες. **«Υἱέ, δός μοι σὴν καρδίαν»**, βροντοφωνεῖ ὁ Θεός.

Δύσκολη ἡ πορεία πρὸς τὸν Θεό; Δύσκολη γιατί τόσο ὁ ἑαυτὸς μας, ὅσο καὶ ὁ κόσμος μᾶς βάζουν ἐμπόδια, μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν Θεό. Δύσκολη εἶναι. Εἶναι ὅμως συγχρόνως ἡ πιὸ γνήσια, ἡ πιὸ ἀληθινὴ χριστιανικὴ ζωή. Γιὰ τὸν πιστὸ ὁ Θεὸς δὲν εἶναι μόνο ὁ εὐεργέτης, ὁ δωροδότης, εἶναι ὁ στοργικὸς Πατέρας, ποὺ πρέπει νὰ τὸν πλησιάζουμε τόσο στίς δύσκολες στιγμές, ὅσο καὶ στίς ἥσυχες ὥρες. Νὰ τὸν πλησιάζουμε γιατί νιώθουμε τὴν ἀνάγκη νὰ εἴμαστε κοντά Του, στὴν σκιά τοῦ Σταυροῦ Του, δίπλα στὸν θρόνο τῆς θείας χάριτος.

Πόσο εὐτυχέστερος εἶναι ὁ πιστὸς ποὺ ἔρχεται στὸν Θεὸ ὄχι μονάχα γιὰ τὰ δῶρα ποὺ τοῦ ὑπόσχεται νὰ τοῦ δώσει, ἀλλὰ πιὸ πολὺ γιατί ἀγαπᾷ τὸν Θεὸ καὶ νιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ ἐπικοινωνήσει μαζί Του.

«Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· ἀνθρώπου τινὸς πλουσίου εὐφόρησεν ἡ χώρα· καὶ διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ λέγων· τί ποιήσω, ὅτι οὐκ ἔχω ποῦ συνάξω τοὺς καρπούς μου; Καὶ εἶπε· τοῦτο ποιήσω· καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας καὶ μείζονας οἰκοδομήσω, καὶ συνάξω ἐκεῖ πάντα τὰ γενήματά μου καὶ τὰ ἀγαθὰ μου, καὶ ἔρω

ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ Θ' ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. ιβ' 16-21
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐφεσ. β' 14-22

τῇ ψυχῇ μου· ψυχὴ, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλά· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός· ἄφρον, ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἠτοίμασας τίνι ἔσται; Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ, καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν».

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΧΩΡΙΣ ΟΥΡΑΝΟ

«Αναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου».

Ὁ ἄνθρωπος χωρὶς οὐρανὸ εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου. Τέτοιος διαγράφεται καὶ παρουσιάζεται μέσα ἀπὸ τὸ ἀλάνθαστο κείμενο τῆς εὐαγγελικῆς παραβολῆς.

Ἦταν πλούσιος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος. Εἶχε περιουσία μεγάλη. Ἰδιαίτερα τὴ χρονιὰ ἐκεῖνη «**εὐφόρησεν ἡ χώρα**». Τὰ κτήματά του ἀπέδωσαν πολὺ. Πλούσια συγκομιδὴ. Ἄφθονα ὑλικά ἀγαθὰ. Καὶ προβληματιζόταν τί νὰ κάνει τὴ μεγάλη σοδειά. Τὸν ἀπασχολοῦσε πῶς νὰ συγκεντρώσει τὰ πλούσια ἐκεῖνα ὑλικά ἀγαθὰ. Καὶ ἡ ἀπόφασί του: «**Θὰ γκρεμίσω τὶς ἀποθήκες μου καὶ θὰ κατασκευάσω ἄλλες μεγαλύτερες καὶ ἐκεῖ θὰ συγκεντρώσω ὅλα τὰ γενήματά μου καὶ τὰ ἀγαθὰ μου. Καὶ θὰ πῶ στὴν ψυχὴ μου: ψυχὴ ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ ἀποθηκευμένα γιὰ ἔτη πολλά. Λοιπὸν, ἀπόλαυσε τὴ ζωὴ, ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου**».

Αὐτὸ ἦταν ἡ κοσμοθεωρία του, ἡ φιλοσοφία του. Ἰδανικὸ του ἡ καλοζωία. Σκοπὸς του ἡ καλοπέραση, ἡ ἱκανοποίηση τῶν αἰσθήσεων καὶ τῶν ἐνστίκτων. Γι' αὐτὸν ὑπῆρχε μόνο σῶμα καὶ ὑλικὲς ἀνάγκες. Ὑπῆρχε μόνο ὁ ἑαυτός του. Δὲν ὑπῆρχαν ἄλλοι τοὺς ὁποίους μποροῦσε νὰ βοηθήσει. Ὑπῆρχε μόνο τὸ ἐγὼ του. Ὑπῆρχε μόνο παρόν. Ἐνα διαρκές, ἀτέλειωτο παρόν. Ὑπῆρχαν μόνο ὑλικά ἀγαθὰ καὶ μάλιστα γιὰ χρόνια πολλά. Ἄγνοοῦσε ὅτι τὰ ὄντως ἀγαθὰ δὲν βρίσκονται στὴ γῆ, ἀλλὰ στὸν οὐρανὸ.

Δὲν ὑπῆρχε Θεὸς γιὰ τὸν ἄφρονα πλούσιο. Δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ, πνευματικὸς κόσμος, μεταφυσικὲς ἀνάγκες. Δὲν ὑπῆρχε θάνατος καὶ αἰωνιότητα.

Μονόπλευρη θεώρηση τῆς ζωῆς. Καθαρὰ ὑλιστική. Κοντόφθαλμη ἀντιμετώπιση τοῦ ἀνθρώπου, ὡς κατοίκου τῆς γῆς μόνο. Ὑπερβολικὴ φροντίδα καὶ καλλιέργεια τοῦ ὑλικοῦ στοιχείου καὶ τέλεια παραμέληση καὶ λήθη τοῦ πνευματικοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ ἄφρων ὀνομάσθηκε, δηλαδὴ ἀνόπτος ἄμυαλος, μωρός. Καὶ ὀνομάσθηκε ἔτσι ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Θεό. Ἐχασε τὴ γῆ, ἔχασε καὶ τὸν οὐρανὸ. Ἐχασε τὸ παρόν, ἀλλὰ καὶ τὸ μέλλον, τὴν αἰωνιότητα.

Θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος, εἶναι ὁ ἄνθρωπος χωρὶς οὐρανὸ. Ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποῖου ἡ ζωὴ μοιάζει μὲ τὴ ζωὴ τοῦ ἄφρονα πλουσίου.

Ζητάει διαρκῶς περισσότερα. Δὲν ἱκανοποιεῖται στὰ ὑπάρχοντα καὶ τὰ ἀναγκαῖα. Ἄπληστος καὶ ἀκόρταγος. Δὲν καταλαβαίνει ὅτι ὅσο περισσότερα προσπαθεῖ νὰ ἀποκτήσει, τόσο φτωχότερος εἶναι, γιὰ τὸν ὅσο περισσότερα τοῦ λείπουν. Σκοπὸς του εἶναι τὸ ἔχειν καὶ ὄχι τὸ εἶναι. Κρίνει τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ πόσα ἔχει. Ἰδανικὸ του ἡ καταναλωτικὴ κοινωνία. Ἐπιδίωξή του ἡ ἱκανοποίηση τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν, ἡ ἀπόλαυση τῶν αἰσθήσεων καὶ τῶν ἐνστίκτων. Εἶναι ὑλιστὴς καὶ εὐδαιμονιστὴς, ὄχι τόσο στὴ θεωρία ὅσο στὴν πράξη. Ἐφαρμόζει τὸ «*φάγωμεν καὶ πίωμεν αὔριον γὰρ ἀποθνήσκουμεν*». Φαίνεται σὰν νὰ ἀγνοεῖ τὴν πνευματικὴ του ὑπόστασι. Ζεῖ χωρὶς πνευματικὲς καὶ μεταφυσικὲς ἀνψυχίες. Χωρὶς καλλιέργεια τοῦ πνευματικοῦ τοῦ κόσμου. Χωρὶς μνήμη Θεοῦ. Χωρὶς μνήμη θανάτου.

Γι' αὐτὸ ὑπάρχει αὐτὸ τὸ ἀπύθμενο κενὸ στὴν ψυχὴ τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου. Γιατὶ εἶναι μιὰ ζωὴ ποὺ καλλιεργεῖ τὸ σωματικὸ μόνο στοιχεῖο καὶ παραθεωρεῖ τὸ πνευματικὸ. Εἶναι μιὰ ζωὴ χωρὶς προοπτικὴ. Χωρὶς ὀρίζοντες ἀνοιχτούς. Χωρὶς οὐρανὸ. Καὶ γι' αὐτὸ εἶναι μιὰ ζωὴ χωρὶς χαρὰ καὶ εἰρήνη. Χωρὶς ἐλπίδα. «**Ἐλπίδα μὴ ἔχοντες καὶ ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ**» (Ἐφεσ. β' 12).

Ὁ συνειδητὸς Χριστιανός, χωρὶς νὰ ἀγνοεῖ ἢ νὰ ὑποτιμᾷ τὶς ὑλικὲς ἀνάγκες, δὲν λησμονεῖ τὴν ἀθάνατην ψυχὴν του. Φροντίζει γιὰ τὴ συντήρησή του, ἀλλὰ δὲν παραθεωρεῖ καὶ τὶς πνευματικὲς τοῦ ἀνψυχίες καὶ ἀπαιτήσεις. Συνδυάζει παρόν καὶ μέλλον. Γῆ καὶ Οὐρανὸ. Δὲν ὑποτιμᾷ τὴ γῆ, ἀλλὰ καὶ δὲν λησμονεῖ τὸν οὐρανὸ. Ἐμπνέεται ἀπὸ τὸ λόγο τοῦ Πνεύματος. «**Τὰ μὲν βλεπόμενα πρόσκαιρα, τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα αἰώνια**» (Β' Κορινθ. δ' 18). Γι' αὐτὸ ἐργάζεται στὴ γῆ καὶ συγχρόνως σκέπτεται τὸν οὐρανὸ. Ἐτσι μεταβάλλει τὴ γῆ σὲ οὐρανὸ καὶ προγεύεται τὸν οὐρανὸ ἀπὸ τὴν παρούσα ζωὴ.

«Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ πειράζων αὐτὸν καὶ λέγων· διδάσκαλε ἀγαθέ, τί

ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεός. τὰς ἐντολάς οἶδας· μὴ μοιχεύσης, μὴ φονεύσης, μὴ κλέψης, μὴ ψευδομαρτυρήσης, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου. ὁ δὲ εἶπε· ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου. ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἔτι ἔν σοι λείπει· πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτω-

ΚΥΡΙΑΚΗ 29 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΙΓ' ΛΟΥΚΑ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. ιη' 18-27
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐφεσ. δ' 1-7

χοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι. ὁ δὲ ἀκούσας ταῦτα περίλυπος ἐγένετο· ἦν γὰρ

πλούσιος σφόδρα. ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς περίλυπον γενόμενον εἶπε· πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ! εὐκοπώτερον γὰρ ἐστὶ κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ραφίδος εἰσελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν. εἶπον δὲ οἱ ἀκούσαντες· καὶ τίς δύναται σωθῆναι; ὁ δὲ εἶπε· τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν».

ΚΙΒΑΗΛΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

«Ἀκούσας ταῦτα περίλυπος ἐγένετο· ἦν γὰρ πλούσιος σφόδρα».

Μιὰ βαριὰ σκιά ἀπλώθηκε στὸ πρόσωπο τοῦ νεαροῦ ἄρχοντα, ὅταν ἄκουσε τὸν Κύριο νὰ τὸν προτρέπει νὰ πουλήσει «**πάντα ὅσα εἶχε**» καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσει. Ὁ νοῦς του ἔκανε αὐτόματα μιὰ γενικὴ ἐπιθεώρηση τῶν ὑπαρχόντων του. Ἦταν τόσο πολλὰ καὶ ὁμορφα. Τοῦ ἔδιναν ὅ,τι ἤθελε: καλοπέρας, κῦρος στὸν λαό, δύναμη ἀξιώματα. Πῶς νὰ τὰ θυσίαζε ὅλα αὐτά;

Ἡ κρυφὴ ἐπιφυλακτικότητα.

Στὴν ἀρχή, ὅταν πλησίασε τὸν Κύριο ὁ πλούσιος αὐτὸς νέος, ἔδειξε μεγάλο σεβασμὸ καὶ ἐμπιστοσύνη. Ὅπως σημειώνει ἕνας ἄλλος Εὐαγγελιστὴς, γονάτισε, τὸν προσφώνησε «**Διδάσκαλο**», τὸν ὀνόμασε «**ἀγαθό**», πράγμα ποὺ ταίριαζε μόνο στὸν Θεό, καὶ τὸν ρώτησε γιὰ ἓνα θέμα σοβαρότατο: «**Τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;**» Ὅλα αὐτὰ ἔδειχναν καλὴ καὶ σοβαρὴ διάθεση. Ἀλλ' ὅμως στὸ βάθος ὑπῆρχε κάποια ἐπιφυλακτικότητα. Γι' αὐτό, ἐνῶ στὸ πρῶτο μέρος τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Κυρίου ἐνθουσιάζεται, γιὰ τὸ βλέπει σὰν ἐπιβράβευση τῆς μέχρι τώρα ζωῆς του καὶ σπεύδει νὰ δηλώσει πρόθυμα ὅτι θέλει καὶ τὴν παραμικρότερη ἔλλειψή του νὰ τὴν καλύψει, μόλις ὁ Κύριος τοῦ ὑποδεικνύει τὴν κρυφὴ του πληγὴ, σκυθρωπάει καὶ ὑποχωρεῖ. Ἄν εἶχε πραγματικὴ ἐμπιστοσύνη στὸν Χριστό, ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἐνεργοῦσε ἔτσι.

Πόσες φορές κι ἐμεῖς πλησιάζουμε τὸν Χριστὸ μὲ ἐξωτερικὸ σεβασμὸ καὶ εὐλάβεια, συγχρόνως ὅμως καὶ μὲ μιὰ κρυφὴ ἐπιφυλακτικότητα! Εἴμαστε πρόθυμοι νὰ ἀνοίξουμε μακρὲς συζητήσεις γιὰ σπουδαιότατα θέματα μαζί του, γιὰ τὸ νόημα τῆς ζωῆς, γιὰ τὴ δικαιοσύνη, γιὰ τὸν θεῖο νόμο κλπ. Μόλις ὅμως ὁ Κύριος βάλει τὸ χέρι του στὴν κρυφὴ μας πληγὴ, στὴ συγκεκριμένη ἀδυναμία μας, συννεφιάζουμε. Στὶς γενικότητες πηγαίνουμε καλά. Σ' αὐτὰ ὅμως ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρουν ἄμεσα, ποὺ μᾶς πονοῦν, ἀντιδροῦμε. Παράλληλα μὲ τὴν κρυφὴ ἐπιφυλακτικότητα ὑπάρχει καὶ

ἡ τάση γιὰ τὴν εὐκόλη ζωή,

ποὺ τὰ θέλει ὅλα μὲ τὸ ἀζημίωτο καὶ ἀντιδρᾶ σὲ κάθε εἶδους θυσία καὶ μολύνει τὴν καρδιὰ πολλῶν

Χριστιανῶν. Δὲν ἀποκλείεται κάποτε νὰ ξεκίνησαν μὲ ἀγνὲς διαθέσεις στὶς σχέσεις τους μὲ τὸν Χριστό. Ὅμως σιγὰ σιγὰ τὸ πνεῦμα τοῦ συμβιβασμοῦ διάβρωσε τὶς καλὲς τῆς προθέσεις: Καὶ μὲ τὸν Θεό, νὰ μὴν τὰ χαλάσουμε καὶ μὲ τὶς ἀδυναμίες μας νὰ ζοῦμε.

Γιὰ νὰ μᾶς ἐλευθερώσει ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπάτη ὅτι εἴμαστε ἐντάξει προσέχοντας ἀπλῶς μερικὲς ἀρνητικὲς ἐντολές, γιὰ νὰ μᾶς δείξει πόσο εἴμαστε δεμένοι ἴσως μὲ τὸ χρῆμα ἢ μὲ ἄλλες ἀμαρτωλὲς ἐπιθυμίες ἔρχεται ὁ Κύριος καὶ μᾶς ζητάει νὰ δείξουμε αὐταπάρηση καὶ ἥρωισμό. Νὰ εἴμαστε τίμιοι μὲ τὸν ἑαυτό μας καὶ μὲ τὸν Θεό. Σ' αὐτὲς τὶς στιγμὲς κρίνεται ἡ γνησιότητα τῆς πνευματικῆς μας ζωῆς. Τί θὰ κάνουμε; Θὰ προχωρήσουμε μὲ χαρὰ στὴ θυσία ποὺ μᾶς ζητεῖται, στὴ θυσία τοῦ χρήματος, θέσεως, ἀνέσεως, ἀξιώματος, γιὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε πιστὰ στὸ δρόμο τῆς ἀγάπης, γιὰ νὰ ἀνακουφίσουμε τοὺς πιὸ δυστυχισμένους ἀδελφούς μας ἢ θὰ ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ κοντά του δυσारेστημένοι; Ὑπάρχουν πάρα πολλοὶ ποὺ προτιμοῦν νὰ ἀκολουθήσουν τὸν πλούσιο, ποὺ συζητοῦν μὲ τὸν Χριστὸ μόνο ἐφόσον δὲν τοὺς στοιχίζει. Προσοχή, μὴν κάνουμε ποτὲ ἓνα τέτοιο λάθος. Καὶ στὴ δική μας τὴ ζωὴ ὁ Χριστὸς θὰ ζητήσει κάτι παραπάνω ἀπὸ αὐτὸ ποὺ ἴσως προβλέπουμε. Μὴ διστάσουμε νὰ τοῦ τὸ δώσουμε. Χριστιανισμὸς χωρὶς θυσία εἶναι νόθος, κάλπικος Χριστιανισμὸς!

Ἡ τελευταία πληροφορία, ποὺ σημειώνει ὁ Εὐαγγελιστὴς γιὰ τὸν πλούσιο ἄρχοντα, εἶναι ὅτι ἔφυγε «**περίλυπος**». Ὅποιος πλησιάζει τὸν Χριστό, γιὰ νὰ τοῦ ἐμπιστευθεῖ τὴ ζωὴ του καὶ τελικὰ τὸν ἐγκαταλείπει, γιὰ ν' ἀποφύγει τὴ θυσία, βυθίζεται στὴ λύπη. Ὅσο κι ἂν πρὸς στιγμὴ ἀδιαφορήσει γιὰ τὸν λόγο του, στὸ βάθος ἡ ἐπαφὴ αὐτὴ ἀφήνει τὰ ἴχνη τῆς, κάποια ἀβεβαιότητα, κάποια ἀμφιβολία, ποὺ δὲν τὸν ἀφήνει νὰ ἡσυχάσει. Γι' αὐτὸ καὶ ὅσοι γνώρισαν κάποτε, ἔστω γιὰ λίγο, τὸν Χριστὸ καὶ πάνω στὶς συγκεκριμένους του ἀπαιτήσεις τὸν ἀρνήθηκαν, στὸ βάθος συνήθως παραμένουν ἀνικανοποίητοι σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ. Μιὰ παράδοξη λύπη τοὺς κυκλώνει, καὶ θὰ τοὺς κυκλώνει ἀδιάκοπα καὶ στὴν αἰωνιότητα.

Ἡ χαρὰ τῆς προσφορᾶς

Εἶπαν καὶ εἶναι σωστό, βεβαιωμένο ἀπὸ τὴν καθημερινὴν πραγματικότητα. «Ἡ ἀγάπη ποὺ προσφέρεται ἐπιστρέφει σ' ἐκεῖνον ποὺ τὴν προσφέρει πολλαπλάσια».

Ἄς κοιτάξουμε γύρω μας. Ἡ φύση ἓνα μεγάλο σχολεῖο γιὰ ὅλους μας. Τί μᾶς διδάσκει, ἂν σταθοῦμε καὶ τὴν σπουδάσουμε προσεκτικά. Ἡ γῆ δέχεται τὸν σπόρο. Δὲν τὸν κρατᾷ στὰ σπλάχνα της. Ὅχι μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό της. Τὸν κάνει νὰ καρποφορεῖ καὶ τὸν προσφέρει στοὺς ἄλλους. Ἐνα δένδρο γιὰ νὰ ἀναπτυχθεῖ, χρειάζεται οἱ χυμοὶ του νὰ κυκλοφοροῦν ἀσταμάτητα ἀπὸ τὶς ρίζες στὸν κορμὸ καὶ ὡς τὰ κλαδιὰ καὶ τὰ φύλλα. Τὸ καθένα κρατᾷ ὅσους χρειάζεται. Ὅχι πιὸ πολλούς. Κάτι τέτοιο θὰ ἐγκυμονοῦσε κινδύνους.

Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό. Τί θὰ γινόταν, ἂν τὸ στομάχι κράταγε τὶς τροφές καὶ δὲν τὶς ἄφηνε νὰ κυκλοφοροῦν σὲ ὁλόκληρο τὸ σῶμα; Τί συμβαίνει ὅταν ἓνα μέλος τοῦ σώματος συγκεντρώνει γύρω του περισσότερα κύτταρα ἀπὸ ὅσα χρειάζεται; Ἐχουμε πρήξιμο, ἔχουμε ὄγκο. Αὐτοκαταστρέφεται. Καὶ συγχρόνως καταστρέφει ὅλο τὸ σῶμα.

Αὐτὸ γίνεται καὶ μὲ τὸν ἀτομιστή, τὸν ἐγωιστή. Μὲ αὐτὸν ποὺ τὰ θέλει ὅλα δικά του. Ξεχνᾷ πὼς δὲν εἶναι ὁ μοναδικὸς κάτοικος καὶ κάτοχος στὸν πλανήτη. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι πάνω σ' αὐτὸν μὲ τὰ ἴδια δικαιώματα. Στὴν οἰκογένεια ὁ ἀτομιστής τὰ θέλει ὅλα γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ὅλοι νὰ ἐνδιαφέρονται καὶ νὰ φροντίζουν γι' αὐτόν. Αὐτὸς κύριος, οἱ ἄλλοι ταπεινοὶ ὑποτελεῖς του, ὑπηρετές του. Νὰ ἐνδιαφερθεῖ αὐτὸς γιὰ τοὺς ἄλλους; Δὲν τὸ σκέπτεται οὔτε κἂν τὸν ἀπασχολεῖ. Αὐτὸς τὴν μερίδα τοῦ λέοντος καὶ οἱ ἄλλοι ὅ,τι μείνει καὶ ἂν μείνει. Μιὰ νοοτροπία ἐπικίνδυνη, ἄδικη, ἀπάνθρωπη καὶ ἀντικοινωνική. Ξένη πρὸς τὴν διακήρυξη τῆς προσφορᾶς: «Ἡ ἀγάπη οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς» (Α' Κορινθ.

ιγ' 5). Γιὰ νὰ προσθέσει σὲ ἄλλο σημεῖο ὁ ἀπόστολος Παῦλος παρακινώντας τοὺς Κορινθίους σὲ προσφορὰ ἀγάπης: «**Σύμφωνα μὲ τὴν ἰσότητα ποὺ πρέπει νὰ ὑπάρχει μεταξὺ ἀδελφῶν, τὸ δικό σας περίσσευμα νὰ συμπληρώνει τὸ ὑστέρημα ἐκείνων**» (Κορινθ. ν' 13).

Αὐτός, ὁ πρωταθλητὴς στὸ στίβο τῆς ἀγάπης, ὁ θεῖος Παῦλος, γράφει πὼς ὅλοι εἴμαστε μέλη σ' ἓνα σῶμα. Ἄν τὸ κεφάλι πάσχει καὶ ὑποφέρει, ὅλο τὸ σῶμα συμμετέχει στὸν πόνο του. Ἄν τὸ χέρι εἶναι γερὸ ἢ ὀτιδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ σώματος, ὅλο τὸ σῶμα χαίρεται.

Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ σὲ μιὰ κοινωνία. Δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει καὶ νὰ ἀναπτυχθεῖ ὁμαλά, χωρὶς ἀλληλοβοήθεια, συνεργασία καὶ ἀλληλεγγύη. «*Τὸ ἓνα χέρι νίβει τὸ ἄλλο καὶ τὰ δυὸ μαζὶ τὸ πρόσωπο*» λέει ὁ λαὸς μας. Ὁ καθένας μὲ τὴν ἐργασία του δὲν ἐξυπηρετεῖ μονάχα τὸν ἑαυτό του. Ὑπηρετεῖ καὶ τὸ κοινωνικὸ σύνολο.

Ὁ γεωργὸς θὰ καλλιεργήσει τὴ γῆ καὶ θὰ στείλει τὰ προϊόντα του. Ὁ κτηνοτρόφος θὰ στείλει κρέας, μαλλί, καὶ θὰ πάρει ροῦχα κ.ἄ. Ὁ ἄλλος θὰ προσφέρει τὶς πρῶτες ὕλες ποὺ βγάζει ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς. Ὁ ἐπόμενος θὰ τὶς ἐπεξεργασθεῖ. Ὁ τρίτος, ὁ τέταρτος θὰ φτιάξει μηχανήματα. Μὲ αὐτὰ θὰ γίνουν ὑδροηλεκτρικὰ ἔργα. Ἔτσι θὰ ἔχουμε ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, γιὰ νὰ κινηθοῦν ἐργοστάσια καὶ νὰ φωτισθοῦν καὶ τὰ πιὸ ἀπομακρυσμένα χωριά. Αὐτὸ σημαίνει

πὼς εἴμαστε μέλη σ' ἓνα σῶμα. Συνεργαζόμαστε ἄρμονικά, ἀλληλοβοηθούμεστε ὡς κοινωνία, ὡς οἰκογένεια.

Αὐτὸ δὲν ἀπαιτεῖ καὶ μιὰ οἰκογένεια ποὺ θέλει νὰ ζήσει εἰρηνικά καὶ ἄρμονικά; Ὁ πατέρας ἐργάζεται καὶ μοχθεῖ γιὰ τὸ σπίτι. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ μητέρα. Τὸ ἴδιο, στὸ μέτρο τῶν δυνατοτήτων τους καὶ μὲ τὸν τρόπο τους καὶ τὰ παιδιά. Κανένας δὲν ἀδιαφορεῖ. Δὲν πρέπει νὰ ἀδιαφορεῖ. Ὁ καθένας φιλοτιμεῖται νὰ συμβάλει στὴν εὐρυθμὴ λειτουργία, ὥστε νὰ ὑπάρχει εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα. Ὅχι ἐγωιστής, ἀτομιστής, κουραστικὸς καὶ ἀποκρουστικὸς. Πρόθυμος καὶ εὐχάριστος.

Ἡ ἀγάπη, λοιπόν, ποὺ προσφέρεται ἐπιστρέφει πολλαπλάσια σ' ἐκεῖνον ποὺ τὴν προσφέρει. Θέλεις νὰ ζήσεις αὐτὴ τὴν χαρὰ τῆς προσφορᾶς; Πρόσφερε ἀφειδώλευτα. Ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχει ἡ ἀπελπισία, φέρε τὴν ἐλπίδα. Ἐκεῖ ποὺ κυριαρχεῖ ὁ πόνος, προσπάθησε νὰ παρηγορήσεις. Ἐκεῖ ποὺ δικάζει τὸ μῖσος, φέρε τὴν ἀγάπη. Ἐκεῖ ποὺ τλαιπωρεῖ ἡ ἐκδίκηση, πρόσφερε τὴν συγγνώμη. Ἐκεῖ ποὺ διαλύει ἡ δίκονοια, βάλε τὴν ἐνότητα. Ἐκεῖ ποὺ βασιλεύει ἡ ταραχὴ πρόσφερε τὴν εἰρήνη.

Τότε μὴν ἀμφιβάλλεις. Ἡ εἰρήνη, ἡ παρηγορία, ἡ συγγνώμη, ἡ ἐλπίδα, ἡ χαρὰ ποὺ προσφέρεις θὰ ἀντανακλῶνται σὲ σένα πιὸ δυνατά. Ἐνῶ θὰ προσφέρεις ἓνα θὰ λαμβάνεις δέκα. Θὰ βρεῖς τὸν ἀληθινὸ ἑαυτό σου, ἂν ἀπαρνηθεῖς τὸ ἀρρωστημένο ἐγώ σου.

ΖΩΗ

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ΖΩΗ»

Κυκλοφορεῖ κάθε μήνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ΖΩΗ» Σ.Α., Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθήναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lyhnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἴπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χώρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΣΑΜΟΥΗΛ Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ

10

ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ

Ὁ Σαμουὴλ εἶναι γέροντας πιά. Βρίσκεται στὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του. Ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχει δυνατὸ πνεῦμα καὶ ν' ἀκτινοβολεῖ θαυμάσια ἐνεργητικότητα.

Ἀντίθετα ὁ ἀποδοκιμασμένος Σαοὺλ ἔφθινε διαρκῶς καὶ μαραινόταν κάτω ἀπὸ τὴν πίεση μαύρης μελαγχολίας. Διότι **«πνεῦμα Κυρίου ἀπέστη ἀπὸ Σαοὺλ, καὶ ἔπνιγεν αὐτὸν πνεῦμα πονηρὸν παρὰ Κυρίου»** (Α΄ Βασ. 1στ' 14).

Μὲ τὸ ἀδάμαστο λοιπὸν πνεῦμα καὶ τὴν ἀκαταπόνητη δραστηριότητα, ποῦ ἐμπνέει ἡ ἐνεργὴ καὶ ζωντανὴ εὐσέβεια, ὁ γηραιὸς προφήτης γιὰ νὰ ὀλοκληρώσει τὴν ἀποστολή του, κάνει κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ ἓνα ταξίδι μέχρι τῆ Βηθλεέμ. Καὶ ἐκεῖ παρὰ τὸν κίνδυνο ποῦ διέτρεχε ἀπὸ τὸν σκληρὸ Σαοὺλ νὰ θανατωθεῖ, χρεῖ βασιλιὰ τὸν Δαβίδ **«ἄνθρωπον κατὰ τὴν καρδίαν»** τοῦ Κυρίου (Α΄ Βασ. 1γ' 14).

Ὅταν ἐξεπλήρωσε καὶ αὐτὴ τὴν ἀποστολὴ ἐπιστρέφει καὶ πάλι στὴν Ἀρμαθαίμ. Εἶναι ἡ ἰδιαίτερή του πατρίδα. Ἐκεῖ περνάει τὰ τελευταῖα χρόνια του.

Δὲν μένει ὅμως οὔτε τώρα ἀδρανῆς ὁ σεβάσμιος προφήτης. Ἀσχολεῖται μὲ ἔνθεο ζήλο μὲ τοὺς κύκλους τῶν μαθητῶν ἢ «χοροὺς προφητῶν» ποῦ ἱδρυσε ὁ ἴδιος, καὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ προέλθουν ἀργότερα μεγάλοι προφῆτες. Στους κύκλους αὐτοὺς καλλιεργεῖτο ἡ θρησκευτικὴ ζωὴ καὶ προπαρασκευάζονταν θρησκευτικοὶ ἐργάτες (Α΄ Βασ. 1' 5 καὶ 1θ' 20).

Καὶ ἀληθινὰ οἱ μαθητὲς του μὲ τὸ ἐνάρετο παράδειγμά τους καὶ μὲ τὸ θάρρος μὲ τὸ ὁποῖο ἔλεγχαν κάθε εἰδωλολατρικὴ ἀποπλάνηση καὶ ἀποστασία τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἀρχόντων καὶ μὲ τὰ χρονικὰ τοῦ ἔθνους, τὴν ἱστορία δηλαδὴ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν βασιλέων ποῦ συνέτασαν, ἐξεπλήρωσαν σπουδαιότατη ἐθνικοθρησκευτικὴ ἀποστολὴ μέσα στὸν Ἰσραήλ.

Ταυτόχρονα ὁ προφήτης σύμφωνα μὲ τὴν υπόσχεση ποῦ εἶχε δώσει στὸ λαὸ τὴν ἡμέρα ποῦ παρέδωσε τὴν κριτεία, προσεύχεται γιὰ τὸ ἔθνος του.

Καὶ στὴν περίοδο αὐτὴ τῆς ζωῆς του ὁ Σαμουὴλ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἡ ἰσχυρότερη καὶ σεβαστότερη προσωπικότητα τοῦ Ἰσραήλ.

Ὁ Δαβίδ διωκόμενος μὲ μανία μέχρι θανάτου ἀπὸ τὸν Σαοὺλ, μόνο σ' αὐτὸν βλέπει ὅτι μπορεῖ νὰ καταφύγει γιὰ νὰ πεῖ τὸν πόνο του καὶ νὰ σώσει τὴ ζωὴ του ποῦ κινδύνευε.

Ὁ προφήτης παρὰ τὶς τρομερὲς συνέπειες ποῦ μπορούσε νὰ ἔχει ἡ πράξη του, δέχεται μὲ στοργὴ τὸν μέλλοντα βασιλιὰ, τὸν προστατεύει καὶ τὸν σώζει ἀπὸ τὸν μαινόμενο Σαοὺλ.

Αὐτὰ ὑπῆρξαν τὰ τελευταῖα γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ μεγάλου προφήτη. Εἶχε περάσει πιά τὰ 80 του

χρόνια. Καὶ ἤσυχος καὶ ἤρεμος παρέδωσε τὸ πνεῦμα του. **«Καὶ ἀπέθανε Σαμουὴλ»** σημειώνει ἡ Γραφή.

Ὁ θάνατός του δημιούργησε πένθος βαρὺ σὲ ὀλόκληρο τὸν Ἰσραήλ. Ὁ λαὸς στὸ ἄκουσμα τοῦ θανάτου τοῦ πολυαγαπημένου καὶ σεβαστοῦ προφήτη του, ἔσπευσε στὴν Ἀρμαθαίμ καὶ μὲ πόνο βαθὺ καὶ θρήνους τὸν συνόδευσαν μέχρι τοῦ τάφου του. Στὴν κηδεῖα του εἶχε παραστεῖ καὶ ὁ Δαβίδ, πιθανῶς καὶ ὁ Σαοὺλ.

Ἀλλὰ μὲ τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετους αὐτὸ τὸ θαυμαστὸ συμβαίνει: ζοῦν καὶ μετὰ τὸν θάνατό τους καὶ ἐμπνέουν καὶ ὀδηγοῦν τοὺς λαούς.

Ἔτσι συνέβη καὶ μὲ τὸν Σαοὺλ. Ὁ Ἰσραήλ γιὰ πολὺ τὸν αἰσθανόταν κοντὰ του καὶ γιὰ πολὺ ἀντηχοῦσαν στ' αὐτιά του τὰ ἐμπνευσμένα λόγια τοῦ προφήτη: **«Ἐὰν φοβηθῆτε τὸν Κύριον καὶ δουλεύσετε αὐτῷ καὶ ἀκούσετε τῆς φωνῆς αὐτοῦ... καὶ ἦτε καὶ ὑμεῖς καὶ ὁ βασιλεὺς ὁ βασιλεύων ἐφ' ὑμῶν ὀπίσω Κυρίου πορευόμενοι»** θὰ εὐτυχήσετε **«ἐὰν δὲ μὴ ἀκούσετε τῆς φωνῆς Κυρίου... ἔσται χειρ Κυρίου ἐφ' ὑμᾶς καὶ ἐπὶ τὸν βασιλέα ὑμῶν»** (Α΄ Βασ. 1β' 14,15).

Ἐν τούτοις ὁ θάνατος τοῦ Σαμουὴλ ὑπῆρξε μεγάλη ἀπώλεια γιὰ τὸ Ἰσραηλιτικὸ ἔθνος. Διότι ὑπῆρξε ἡ μεγαλύτερη φυσιογνωμία τῶν χρόνων αὐτῶν. Κατέλαβε ἐξέχουσα θέση στὴν ἀρχὴ μιᾶς νέας περιόδου τῆς Ἰσραηλιτικῆς ἱστορίας. Ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε πλήρη τὴν ἐμπιστοσύνη του καὶ τὴν ἀγάπη του, ὅπως παλαιότερα στὸν Μωυσῆ.

Ἡ Καινὴ Διαθήκη πολλὰς φορὲς κάνει μνεῖα τοῦ ὀνόματός του σὰν προφήτη (Πράξ. γ' 24, 1γ' 20, Ἐβρ. 1α' 32) καὶ ὑπάρχει εὐχὴ στὴ λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου μετὰ τὴν εἴσοδο τῶν ἀγίων.

Ἀληθινὰ ὑπῆρξε **«ἠγαπημένος ὑπὸ Κυρίου αὐτοῦ Σαμουὴλ προφήτης Κυρίου»** (Σοφία Σειράχ μστ' 13).

Ἀγαπημένος ἀπὸ τὸν Θεό! Ἀγαπημένος ὅμως καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους! Τὸν ὕψωσε ὁ οὐρανός, τὸν ὕψωσε καὶ ἡ γῆ. Ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴ μνήμη του στὶς 20 Αὐγούστου.

Νὰ τι δὲν πρέπει νὰ ξεχνοῦν ποτὲ οἱ ἄρχοντες καὶ ἰδίως οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέτες, ἀλλὰ καὶ κάθε χριστιανός. Καὶ ἓνας μόνο ἄνθρωπος ὅταν ἔχει τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἔχει καὶ πνεῦμα δυνάμεως ὥστε νὰ μπορεῖ νὰ δώσει θαυμαστὴ καὶ δημιουργικὴ ὠθηση σὲ ἓνα ὀλόκληρο ἔθνος καὶ νὰ δημιουργήσει νέα ἐποχὴ. Βέβαια θὰ μοχθήσει, θὰ κουραστεῖ, θὰ δοκιμάσει πίκρες πολλές. Εἶναι ἀναπόσπαστα αὐτὰ στὴν ἐκπλήρωση τοῦ καθήκοντος. Τὸ τέρμα ὅμως θὰ εἶναι λαμπρό.

Ὅπως λαμπρὸ ὑπῆρξε καὶ γιὰ τὸν Σαμουὴλ. Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ μένει καὶ νὰ μὴ ζεῖ ὁ γιὸς τῆς Ἄννας διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὑπόδειγμα ἀρχόντων καὶ λαῶν;

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ

Στην Αθήνα βρέθηκε τόν περασμένο μήνα ένας από τους διάσημους του Χόλυγουντ, ο ήθοποιος Μίκι Ρούρκ, ίνδαλμα της νεολαίας τη δεκαετία του '80, αποκαλούμενος τότε «διάδοχος» του Μάρλον Μπράντο και του Τζέιμς Ντίν. Ο διάσημος ήθοποιος ήλθε στην Αθήνα, για να συμμετάσχει στα γυρίσματα της ταινίας «Ο άνθρωπος του Θεού» της σκηνοθέτιδος Γελένα Πόποβιτς, με θέμα τη ζωή του Αγίου Νεκταρίου, που παρεμπιπτόντως τόν Νοέμβριο συμπληρώνονται 100 χρόνια από την κοίμησή του.. Αυτό το κάποτε ίνδαλμα της νεολαίας τόλμησε αυτό που λίγοι του χώρου του τολμούν και μίλησε ανοικτά για τη σχέση του με τόν Θεό: «Προσεύχομαι κάθε βράδυ στόν Θεό, λέω 4 ή 5 διαφορετικές προσευχές». Υποδυόμενος στην ταινία τὸ τελευταῖο θαῦμα τοῦ Αγίου Νεκταρίου, δήλωσε: «Στη ζωή υπάρχουν μικρά και μεγάλα θαύματα. Έχω βιώσει και τὰ δύο, και ἔτσι πιστεύω στα θαύματα, ἀλλά μόνο στα θαύματα που προέρχονται από τόν Θεό. Δέν πιστεύω στην τύχη, δέν πιστεύω στα χρήματα και στη δύναμη». Καί ἡ πικρή διαπίστωση: «Εκεῖ που ζῶ ἐγώ κανείς δέν μιλά για τόν Θεό». Καί ἐδῶ που ζοῦμε ἐμεῖς, δυστυχῶς, λίγοι πιά μιλοῦν για τόν Θεό. Έχουμε βγάλει τόν Θεό από τή ζωή μας, βάζοντας στη θέση Του ἄπειρους «μικρούς θεούς», τὰ πρότυπα που μᾶς σερβίρει ἡ βιομηχανία τοῦ θεάματος... Κι ἂν ἴσως κάποτε τὰ πρότυπα αὐτά μιλοῦν για τόν Θεό, ἐμεῖς ἔχουμε ξεμάθει νὰ τὸ κάνουμε...

ΥΠΟ ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ

Σε πανηγυρική εκδήλωση στην κεντρική αίθουσα συνεδριάσεων τοῦ Γαλλικοῦ Κοινοβουλίου ἔγιναν στα μέσα Σεπτεμβρίου 2020 τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ μεγάλων διαστάσεων (4 x 9 μ.) ἀντιγράφου τῆς περίφημης νωπογραφίας τοῦ Ἀναγεννησιακοῦ ζωγράφου Ραφαήλ «Ἡ Σχολή τῶν Ἀθηνῶν», μετὰ τήν ἀποκατάστασή του. Οἱ Γάλλοι βουλευτὲς ὄρθιοι χειροκροτοῦσαν με ἐνθουσιασμό, καθὼς ἀποκαλύπτονταν οἱ μορφές τοῦ Πλάτωνα καί τοῦ Ἀριστοτέλη στὸ κέντρο, καί γύρω τους συγκεντρωμένοι μερικοὶ ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους σοφοὺς τῆς Ἀρχαιότητας, πίσω ἀκριβῶς καί πάνω ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς γαλλικῆς βουλῆς. Καί ὁ πρόεδρος τοῦ Γαλλικοῦ Κοινοβουλίου Richard Ferrand ἐξηγοῦσε: «Γιὰ νὰ μὴν ἀγνοοῦν πλέον οἱ βουλευτὲς πὼς νομοθετοῦν ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Πλάτωνα καί τοῦ Ἀριστοτέλη». Ἔτσι εἶναι! Ἡ Εὐρώπη γεννήθηκε καί ὑψώθηκε ἀπὸ τήν κληρονομιά τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὅπως βεβαίως καί ὑπὸ τὴ σκέπη τοῦ Σταυροῦ. Γιατὶ αὐτὰ ὑπῆρξαν τὰ θεμέλια τῆς Εὐρώπης. Μόνο που ἡ Εὐρώπη ἐπιλέγει πολὺ συχνὰ νὰ τὸ ξεχνάει αὐτό, κινούμενη σὲ ἄλλα μονοπάτια.

ΦΑΓΗΤΟ ΣΤΑ ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ!

Τόνοι φαγητοῦ καταλήγουν στὰ σκουπίδια, μετὴ λεγόμενη «σπατάλη τροφίμων» νὰ ἐξελίσσεται σὲ πραγματικὴ μάστιγα καί τόν ΟΗΕ νὰ ἔχει ὀρίσει τὴν 29^η Σεπτεμβρίου ὡς Διεθνῆ Ἡμέρα Ἐνημέρωσης γιὰ τὴν Ἀπώλεια καί τὴ Σπατάλη Φαγητοῦ. Σύμφωνα μετὸ WWF, στὰ ἀπορρίμματα καταλήγουν παγκοσμίως 1,3 δισεκατομμύρια τόνοι τροφίμων, που ἀντιστοιχοῦν περίπου στὸ 1/3 τῶν παραγόμενων τροφίμων. Στὴν Εὐρώπη, εἰδικώτερα, 88 ἑκατομμύρια τόνοι φαγητοῦ τόν χρόνο καταλήγουν στὰ σκουπίδια, ἐνῶ κάθε ἄτομο στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση πετάει στὰ σκουπίδια 173 κιλά φαγητοῦ ἑτησίως. Αὐτὸ που προκαλεῖ ἀλγεινότερη ἐντύπωση εἶναι ἡ διόλου... ζηλευτὴ ἐπίδοση τῆς χώρας μας, ἡ ὁποία καταλαμβάνει τὴν τέταρτη θέση στὴ σπατάλη τροφίμων σὲ ὁλόκληρη τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐνωση. Σύμφωνα μετὸ μελέτη τοῦ IOBE, κάθε Ἑλληνας πετάει στὰ σκουπίδια 196 κιλά τροφίμων τόν χρόνο, σημαντικὰ πάνω ἀπὸ τόν εὐρωπαϊκὸ μέσο ὄρο. Καί ὅλα αὐτά, στὴν Ἑλλάδα τῆς μακρᾶς οικονομικῆς καί κοινωνικῆς κρίσης, στὴν Ἑλλάδα τῆς φτώχειας καί τῆς ἀνέχειας, με πολλοὺς συμπολίτες μας νὰ ζοῦν κυριολεκτικὰ στὸ ὄριο τῆς πείνας, καί τοὺς πολιτικοὺς νὰ κάνουν λόγο ἀκόμα καί γιὰ «ἐπισιτιστικὴ κρίση»! Ἀσφαλῶς, οἱ κυβερνήσεις καλοῦνται νὰ λάβουν μέτρα. Ἀλλὰ καί ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς καλεῖται νὰ ἀναλάβει τὴν εὐθύνη που τοῦ ἀναλογεῖ.

ΑΝΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΤΗ Η ΜΗΤΕΡΑ

«ΣΤΑ ΤΡΙΑ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς τίθενται οἱ βάσεις γιὰ ὅλη τὴν μετέπειτα σωματικὴ καί ψυχολογικὴ ἰσορροπία τοῦ ἀνθρώπου». Αὐτὸ δείχνουν διεθνεῖς ἔρευνες, ὅπως τονίσθηκε σὲ σεμινάριο βρεφονηπιαγωγῶν. Καμιὰ ἀμφιβολία, πὼς ἡ ὁμαλὴ ἀνάπτυξη στὰ πρῶτα παιδικὰ χρόνια παίζει καθοριστικὸ ρόλο στὴ διαμόρφωση τοῦ χαρακτῆρα καί στὴν μετέπειτα ψυχοσωματικὴ ἰσορροπία τοῦ ἀνθρώπου. Ἐπίσης δέν ὑπάρχει καμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν θετικὴ ἐπίδραση τῶν εὐσυνειδητῶν καί τῶν σωστὰ καταρτισμένων βρεφονηπιαγωγῶν. Ἀσύγκριτη ὁμως καί ἀναντικατάστατη εἶναι ἡ παρουσία τῆς μητέρας ἢ τῆς στοργικῆς γιαγιάς, γιὰτὶ ὄχι καί τοῦ παπποῦ. Παιδιὰ που μεγαλώνουν σὲ ξένες πληρωμένες ἀγκαλιές – συχνὰ ἀδιάφορες, ἐτερόδοξες ἢ ἀλλόδοξες – θὰ παρουσιάσουν αὔριο προβλήματα. Αὐτὸ δέν πρέπει νὰ παραγνωρίζεται. Τὸν πιὸ πολύτιμο θησαυρὸ του δέν τὸν ἐμπιστεύεται κανεὶς ὅπουδήποτε. Βεβαίως οἱ σύγχρονες ἀπαιτήσεις ἀναγκάζουν πολλὲς μητέρες σὲ ἐκτὸς σπιτιοῦ ἐργασία. Τουλάχιστον ἂς φροντίσουν νὰ ἀναπληρῶνουν τὸ κενὸ στὶς ἄλλες ὥρες. Τὸ ἀπαιτοῦν καί τὸ ἀξίζουν τὰ παιδιά τους. Τώρα μπαίνουν τὰ θεμέλια τῆς σωστῆς καί ἰσορροπημένης ζωῆς.

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Ἰπποκράτους 189
114 72 ΑΘΗΝΑ